

Giới thiệu Song Sinh (The Twin)

Truyện Song Sinh (The Twin) của tác giả Đồng Dục Uyển (Lục Anh) là một câu chuyện teen lãng mạn, hành động, kịch tính, nhẹ nhàng và hài hước. Cô là một người lạnh lùng, xinh đẹp, là bang chủ của một bang phái lớn để điều tra về cái chết của cha mẹ nhưng luôn phải che giấu thân phận và sống trong lót một con người dịu dàng, ngọt ngào đến mức bất kì ai cũng yêu thích.

Anh là một công tử nhà giàu hào hoa phong nhã, là một con người tài giỏi. Hai người gặp và tình cờ đến với nhau. Nó tạo nên một câu chuyện tình ngọt ngào như kẹo ả sâu bên trong những thứ nguy hiểm, những khó khăn của cuộc sống. Cuối cùng tình yêu ấy liệu có nở hoa?

Người con gái lạnh lùng luôn phải che giấu bản thân ấy, cuối cùng có được trở về với chính mình. Và khi trở lại, cô có còn được anh chào đón? Hay lại là một bị kịch khiến anh và cô phải chia tay nhau? Anh yêu con người thật của cô, hay là yêu cô gái ngọt ngào trong quá khứ?

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh (The Twin)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

- Như Nguyệt, tối nay mình có thể mời cậu đi ăn tối?

Như Nguyệt đang đọc sách trong thư viện. Cô hơi giật mình ngẩng đầu lên nhìn người đứng đối diện với mình. Người con trai có mái tóc đen tuyền, một gương mặt khá anh tú bảnh trai xuất hiện trước mặt cô. Là Vũ Hải! Anh đang chờ đợi câu trả lời từ Như Nguyệt.

Như Nguyệt thoáng có nét ngạc nhiên, hôm nay Vũ Hải mời cô đi ăn, lần đầu tiên thấy có. Rốt cuộc thì cô cũng đã quen với sự yêu mến mà tất cả mọi người dành cho mình. Bởi vì cô luôn rất ngọt ngào và xinh đẹp khi đối diện với họ.

- A, tối nay...

Như Nguyệt ả ứng. Cô không tiện đồng ý. Dù sao cũng chỉ là bạn cùng lớp, cô không muốn quá thân tới mức này. Cô ghét ở bên cạnh một người không thực sự thân thiết. Cô luôn không tin tưởng tất cả những người ở xung quanh mình.

Vũ Hải thoáng có nét buồn trên khuôn mặt, có lẽ Như Nguyệt sẽ từ chối anh. Với cách nói ngắt quãng như vậy, anh hiểu cô không muốn cùng anh đi ăn tối. Mọi người trong thư viện nhìn về phía hai người. Họ tò mò với những gì đang xảy ra. Hoa khôi của đại học sân khấu điện ảnh hình như đang hẹn hò với thiếu gia nhà họ Vũ? Họ khá ngạc nhiên về điều này. Nhìn sang Như Nguyệt, không biết cô đang nghĩ gì?

- Không được thì thôi vậy, để lần khác.

Vũ Hải lại khẽ mỉm cười. Tuy nhiên trong thâm tâm anh đang khá là thất vọng. Anh rất muốn Như Nguyệt một lần đồng ý cùng anh đi ăn tối, anh có chuyện muốn nói với Như Nguyệt từ rất lâu rồi.

Ánh mắt của Vũ Hải làm Như Nguyệt thoáng nhăn mặt, cô không giỏi trong vấn đề này, hơn nữa cô chỉ là người giả sống trong lót một người con gái ngọt ngào mà thôi. Bản chất thực sự của cô là một con người lạnh lùng, cô không rõ bây giờ bản thân nên hành động thế nào mới phải. Thoáng nghĩ một lát, Như Nguyệt cảm thấy hơi khó chịu.

- A, vậy tối nay đi ăn cũng được.

Như Nguyệt bất chợt đồng ý. Vũ Hải hơi ngạc nhiên nhìn về phía Như Nguyệt. Ánh mắt anh chợt ánh lên sự vui mừng. Cuối cùng anh cũng có thể mời cô đi ăn. Việc làm mà anh luôn ả ừ và muốn thực hiện từ lâu lắm rồi! Đến bây giờ anh đã có thể làm được. Vũ Hải không giấu nổi vẻ vui mừng.

- Vậy tối nay, tại nhà hàng Thiên Hương Cự, mình sẽ chờ bạn đến!

Vũ Hải đưa ra điểm hẹn rồi chào tạm biệt Như Nguyệt rồi khỏi thư viện. Như Nguyệt nhìn theo bóng lưng anh. Cô cũng không rõ vì sao vừa rồi mình đồng ý nữa. Bản thân cô rất ghét ở cùng người khác, nhất là trong cánh nam nữ lãng mạn tình cảm bên chiếc bàn ăn sang trọng, cô thực sự không có hứng thú. Từ khi sinh ra, con người cô đã mang một nét đặc biệt. Cô lạnh lùng vô cảm, luôn sống theo cách riêng của mình. Lòng chợt nhủ thầm, từ khi nào cô buộc phải sống giả tạo như thế này? Từ sau khi cha mẹ cô mất chẳng? Phải, cô sống như thế này cũng chỉ với một mục đích duy nhất là điều tra rõ ràng cái chết của cha mẹ mà thôi.

Gấp cuốn sách đang đọc dở lại, Như Nguyệt nhìn lên đồng hồ thờ dài. Bây giờ là hơn bốn rưỡi chiều, cô cần quay về kí túc chuẩn bị thay đồ đến bữa tối mà Vũ Hải hẹn. Lấy điện thoại ra trong túi, Như Nguyệt bấm một dãy số. Cô đưa lên tai nghe. Sau một hồi chuông dài làm cô cau mặt vì chờ đợi, người đầu dây bên kia cũng bắt máy.

- Alo, chị Như Nguyệt, bao giờ chị về vậy?

- Tối nay chị không ăn tối cùng mấy đứa được, mấy đứa tự lo liệu mà ăn với nhau đấy!

- Sao vậy? Bỗng dưng sao lại hủy buổi hẹn với tụi em vậy. Em bắt mẫn à nha!

- Được rồi, hẹn hôm khác ăn sau, vụ cần bàn tối nay để rồi sang hôm khác, thế nhé!

Nói xong, Như Nguyệt ngắt máy, không để đầu dây bên kia kịp trả lời. Cô cất điện thoại vào túi xách. Cầm theo cuốn sách đang đọc dở tới nơi đăng kí mượn sách rồi rời khỏi thư viện. Cô nhanh chóng đi về kí túc xá của mình.

Tại một nơi nào đó, một cô gái cau mày nhìn chiếc điện thoại đã ngắt kết nối trên tay. Như Nguyệt lại ngắt máy như vậy, lạnh lùng không cho cô một cơ hội mở miệng nói thêm. Từ Giai ném điện thoại ra chỗ khác, cô khó chịu bất mãn nghĩ về Như Nguyệt.

- Có chuyện gì vậy?

- Chị ấy lại ngắt máy đột ngột. Bữa tối hôm nay chúng ta đi ăn với nhau thôi, chị ấy sẽ không đi cùng đâu!

- Chắc là chị ấy có việc bận, em đi chuẩn bị đi, lát nữa tụi mình đi ăn tối, hôm nay không có Như Nguyệt, cứ tha hồ đập phá đi thôi!

Từ Giai mỉm cười, cũng phải ha. Nhân cơ hội hôm nay không có chị ấy, cô có thể tha hồ ăn uống rồi. Từ Giai nhanh chóng lên gác chuẩn bị. Cô tắm rửa sạch sẽ rồi vận lên mình trang phục thật nhẹ nhàng mà lại tinh tế. Đó là chiếc váy trắng xẻ vai đính hạt ngọc xinh xắn. Nhìn bộ váy toát lên vẻ trong sáng và tươi trẻ. Từ Giai sắp xếp thêm một vài đồ đạc nữa rồi chuẩn bị đến nhà hàng cùng Vĩnh Khang và Tiêu Mặc.

Như Nguyệt đã về tới kí túc xá. Cô mở cửa rồi vào trong. Chuẩn bị một vài đồ đơn giản rồi đi tắm. Bước ra, cô khoác lên mình một bộ trang phục nhẹ nhàng hơn bao giờ hết. Như Nguyệt vốn đã xinh đẹp. Chiếc váy xanh nước biển bó eo càng làm cô trở nên đẹp hơn. Một nét đẹp trong sáng mà vẫn tỏa nắng ngời ngời. Nhìn cô bây giờ thực sự vô cùng tuyệt vời. Phải nói là bất cứ cánh đàn ông nào ngắm nhìn cô bây giờ cũng thấy thật đẹp, thật lung linh.

Như Nguyệt dùng một chiếc nơ dây xanh nước biển cột tóc. Màu nơ trùng với màu váy là một sự phối hợp tinh tế. Nó càng làm cho vẻ đẹp của cô thêm nổi bật hơn. Cô xách theo chiếc túi rời khỏi kí túc xá. Khóa cửa cẩn thận, Như Nguyệt nhanh chóng đến điểm hẹn mà Vũ Hải đã nhắc. Nơi đó chính là Thiên Hương Cư.

Trong nhà hàng tấp nập người ra vào, ánh điện chiếu lấp lánh khiến khung cảnh vô cùng sinh động. Tại một chiếc bàn trong cùng, Vũ Hải đang ngồi đó đếm từng giây phút chờ đợi Như Nguyệt. Cô sắp đến chưa? Hôm nay Vũ Hải chuẩn bị cả hoa thơm, anh đặt rất nhiều món ăn ngon để chuẩn bị cho buổi tối hôm nay. Anh muốn bữa tối giữa mình và Như Nguyệt phải thật hoàn hảo. Hôm nay anh quyết định rồi, khó khăn lắm mới có cơ hội được ở gần cô, anh nhất định phải bày tỏ nỗi lòng mình. Nếu hôm nay không thổ lộ, anh sợ mình sẽ để lỡ mất cơ hội!

Đúng sáu giờ, Như Nguyệt từ chiếc xe ô tô bước xuống. Cô trả tiền taxi rồi tiến vào trong. Nhà hàng sang trọng này cô cũng đã có mấy lần từng đi ăn cùng với mấy người bạn thân thiết của mình. Nói thật thì nơi đây phục vụ vô cùng tốt, món ăn lại ngon, khung cảnh và cách bày trí trong nhà hàng cũng rất đẹp và thuận mắt.

Như Nguyệt vào trong đã thấy Vũ Hải ngồi chờ ở chiếc bàn trong nhà hàng. Cô đi tới đó, nở nụ cười nhẹ chào Vũ Hải.

- Cậu chờ lâu chưa?

- Không mình vừa đến, cậu ngồi đi!

Vũ Hải vội đứng dậy kéo ghế cho Như Nguyệt ngồi xuống. Anh mỉm cười rất tươi nhìn Như Nguyệt vô cùng xinh đẹp trong bộ váy xanh yêu kiều duyên dáng. Gọi đồ ăn lên, Vũ Hải ga lăng giúp Như Nguyệt ăn tối.

- Của cậu này!

- Cảm ơn cậu.

Vũ Hải tặng hoa cho Như Nguyệt. Cô gật đầu cảm ơn anh.

Bữa tối thịnh soạn được dọn lên trên chiếc bàn đẹp đẽ. Những món ngon như tôm hùm, bít tết bò, gà Kung Pao, cải trắng xào nấm, canh phi thủy lân lướt lăm chập chiếc bàn. Vũ Hải nhẹ nhàng gấp cho Như Nguyệt, anh cất luôn cả phần bít tết bò cho cô nữa.

Như Nguyệt thoáng thờ dãi trong lòng, cô cũng không phải là không biết tự làm. Nhưng cô cũng có chút vui vẻ khi thấy một người đàn ông ga lăng xuất hiện trước mặt mình. Dù gì thì gì, phụ nữ bao giờ cũng thích mẫu người ga lăng một chút, không phải là những người lạnh tanh khi ngồi bên cạnh một cô gái. Như Nguyệt vui vẻ ăn tối. Cô cũng không muốn gò bó bản thân làm gì, thư thái tận hưởng một bữa tối tuyệt vời đâu phải là không tốt.

- Như Nguyệt, cậu ăn có hợp không?

Vũ Hải không biết khẩu vị của Như Nguyệt thế nào. Hôm nay là ngày đầu tiên anh ăn cùng cô, vì vậy anh cũng nên hỏi xem cô cảm thấy có tốt không. Anh nghĩ có lẽ cô cũng không phải là người kén ăn lắm. Bởi vì nếu kén ăn thì khi ở trường, việc ăn uống sẽ rất phiền phức, món ăn ở trường được làm ai cũng giống ai chứ đâu phải là đặt riêng. Ở trường anh không thấy cô bỏ ăn ở căng tin vào bữa trưa nên chắc là vậy.

- Rất ngon, mình ăn rất vừa miệng!

Thấy Như Nguyệt khẽ mỉm cười, Vũ Hải cũng thanh thản hơn. Bữa ăn dành cho cô như vậy cũng gọi là rất mỹ mãn. Đưa người mình yêu đi ăn mà lại không thể làm cô ấy ăn ngon miệng thì chẳng ra sao cả.

Bữa ăn vui vẻ cũng nhanh chóng được kết thúc. Như Nguyệt lau miệng nhẹ nhàng, cô uống cốc nước trắng để tráng miệng. Vũ Hải gọi phục vụ ra tính tiền. Bây giờ việc ăn uống cũng đã xong cả rồi, có lẽ anh nên thực hiện công việc mà mình muốn làm nhất.

- Đi dạo chút không, mình đưa cậu đi dạo, sau đó đưa cậu về kí túc.

- Cũng được.

Rời khỏi nhà hàng Thiên Hương Cù, Như Nguyệt và Vũ Hải sai bước đi bộ trên vỉa hè. Trời về tối ở thành phố A thật đẹp đẽ. Ánh điện lung linh thấp sáng như những ngọn đuốc. Gương mặt Như Nguyệt ở dưới ánh đèn lấp lánh ấy càng trở nên nổi bật. Khung cảnh đẹp đẽ lúc ẩn lúc hiện tạo nên một nét sinh động khó diễn tả bằng lời. Đẹp, buổi tối ở nơi đây thực sự rất đẹp. Và người đẹp như Như Nguyệt cũng thật tuyệt vời khi ở khoảnh khắc này.

- Như Nguyệt, hôm nay trời thật nhiều sao!

Như Nguyệt nhìn lên bầu trời. Hôm nay đúng là nhiều sao thật. Cả một bầu trời tràn đầy những vì sao lấp lánh thật rực rỡ mà lại rất nhẹ nhàng. Khung cảnh đan xen khắp nơi đều lấp lánh tạo nên một không gian lãng mạn đến lạ kì.

Vũ Hải hít một hơi thật sâu. Trước khi mời Như Nguyệt đi ăn tối, anh đã tính sẵn những điều này. Đi bộ trong một khung cảnh lãng mạn như vậy, rất thích hợp để anh tỏ tình. Anh hồi hộp nhìn Như Nguyệt, cô đang ngắm sao. Trên gương mặt xinh đẹp quyến rũ của cô còn thoáng ẩn thoáng hiện một nụ cười. Nó làm cho lòng Vũ Hải chột bồi hồi, xao xuyến. Anh cũng không nhớ rõ ngày đầu tiên anh gặp cô là trong tình cảnh thế nào, chỉ biết đó là ngày cả hai cùng nhập học. Và anh cũng không hiểu, tự lúc nào trong trái tim anh lại tràn đầy yêu thương và hình bóng về người con gái ấy - Lâm Như Nguyệt.

Bước đi dần chậm lại, Vũ Hải lấy hết can đảm của mình. Bây giờ chính là lúc thích hợp nhất.

- Như Nguyệt, mình có chuyện muốn nói với cậu!

Như Nguyệt quay sang Vũ Hải. Cô khẽ gật đầu.

- Minh... mình thích cậu Như Nguyệt, hôm nay mình muốn nói... liệu em có thể đồng ý yêu tôi?

Như Nguyệt im lặng một hồi. Không gian bỗng yên ắng lạ thường. Giống như hàng ngàn sự vật đang hoạt động cũng dừng lại trong khoảnh khắc này. Vũ Hải bối rối nhìn Như Nguyệt, cô sẽ trả lời thế nào? Anh cũng đã chuẩn bị sẵn rồi, nếu cô có từ chối thì anh vẫn sẽ là bạn của cô. Tuy nhiên, điều đó cũng khiến anh thấy rất buồn. Anh mong cô đồng ý yêu anh thật lòng. Cảm giác hồi hộp cứ thế dâng lên trong lòng anh. Anh cũng có chút lo sợ!

- Vũ Hải, mình... xin lỗi, mình chỉ coi cậu là một người bạn tốt, thực sự chưa có chút cảm xúc nào vượt quá tình bạn cả!

Vũ Hải thoáng buồn. Vậy là cô từ chối. Nhưng không sao, có thể thời gian sẽ giúp cô đồng ý anh.

- Không sao, mình có thể chờ cậu. Biết đâu một ngày nào đó cậu đồng ý mình.

- Ừm..

Không gian lại rơi vào im lặng. Vũ Hải buồn, thực sự rất buồn. Nhưng anh mong và vẫn hy vọng rằng cô có thể đồng ý anh trong thời gian tới. Lúc này cô nói chưa có cảm giác gì. Vậy biết đâu sau này sẽ có? Anh cũng sẽ không bỏ cuộc ngay từ bây giờ.

Vũ Hải đưa Như Nguyệt trở về kí túc xá. Anh chào tạm biệt cô rồi trở về chỗ của mình. Từng giây đồng hồ điếm. Trong từng khoảnh khắc một, con người luôn mang những suy nghĩ khác nhau. Giống như anh lúc này, mang rất nhiều suy nghĩ. Anh nhẹ bước rời khỏi, trong lòng hụt hẫng nhưng vẫn mang niềm hy vọng. Anh không biết niềm hy vọng ấy có giúp anh hay không?

Cảnh về đêm cũng dần trở nên nhẹ nhàng. Sao trên trời sáng mỗi lúc một rõ hơn. Không gian cứ nhẹ trôi như vậy, êm đềm mà lắng đọng bao cảm xúc...

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh (The Twin)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Tại một biệt thự vô cùng sang trọng nằm gần trung tâm thành phố A, người ta có thể thấy được hoạt động vô cùng náo nhiệt diễn ra trong đó. Nhìn toàn căn biệt thự, ta thấy người thì dọn dẹp, tĩa tót, quét tước. Người thì đang chuẩn bị rất nhiều món ăn ngon trong nhà bếp. Dường như căn biệt thự sang trọng này đang chờ đón một ai đó. Và dường như đây là một nhân vật rất quan trọng.

Tiến sâu vào bên trong căn biệt thự. Ta bắt gặp khung cảnh vô cùng tươi trẻ bao trùm lên toàn sự vật. Chiếc cổng trắng to cao rộng mở, hàng rào với những tán hoa râm bụt, hoa mười giờ và hoa hồng trồng xen kẽ nối liền với chiếc cổng mở ra lối đi vào căn biệt thự. Lối vào không phải là những chiếc sân giống những ngôi nhà bình thường khác. Nó được lát đá to xen kẽ trên thảm cỏ được cắt tỉa bắt mắt. Góc bên phải của thảm cỏ xanh là một hồ cá vàng nhỏ nhắn. Cách hồ cá chừng năm mét là một bộ bàn ghế đá đặt tiền bên dưới chiếc dù trắng to lớn. Chủ nhân của căn biệt thự này quả là người có mắt thẩm mỹ và biết cách trang trí, sắp xếp ngôi nhà của mình theo một cách độc đáo và mới lạ.

Trong phòng khách, những bức tranh đáng giá cả vài chục triệu được treo lên vô cùng bắt mắt. Bộ bàn ghế sa lông sang trọng đắt tiền mang màu nâu xen kẽ một vài điểm ghi trắng vô cùng độc đáo. Chiếc bàn gỗ với lẵng hoa to được đặt trên mặt kính của chiếc bàn càng làm không khí trở nên hấp dẫn. Nơi đây giống như một nơi thu hút khách du lịch. Bởi bất cứ ai nhìn ngắm căn phòng này đều không thể nào cưỡng lại vẻ đẹp của nó.

Phòng khách là bộ mặt của cả ngôi nhà. Và dường như người thiết kế nơi này thật sự rất quan trọng điều đó. Bằng chứng là cách bày trí không thể chê vào đâu được của nơi này.

Trong góc gian phòng, chiếc đồng hồ quả lắc to đùng đặt trong tủ kính điểm từng hồi một. Bây giờ đã là 11 giờ trưa. Không khí trong gian phòng bỗng trở nên vô cùng huyền bí. Nhịp chạy của thời gian nhẹ nhàng nhưng lại hồi thúc con người. Tất cả những công việc trong ngôi nhà đều đã hoàn tất.

Đúng 11 giờ 30, một chiếc xe ô tô màu đen vô cùng sang trọng rẽ lối vào trong biệt thự. Người hầu trong nhà dàn hàng ngang kính cẩn hai bên lối ra vào. Từ chiếc xe đen đất tiền, một chàng trai khôi ngô tuấn tú bước xuống với vẻ kiêu hãnh. Trên người anh vận một bộ đồ đen toát lên khí chất phi thường. Anh nhìn quanh căn biệt thự mà ba đã chuẩn bị cho mình. Quả đúng là con mắt của ba anh không hề tầm thường chút nào. Nơi đây vô cùng đẹp và ngay cả một thiếu gia như anh cũng bị hấp dẫn bởi nơi ở của chính mình.

- Chào cậu chủ! _ Quân gia Vương lên tiếng.

Thiên Kỳ gật đầu thay cho lời đáp. Anh tiến vào bên trong biệt thự. Gương mặt anh hiện rõ vẻ thích thú về nơi này. Thực sự là rất tốt. Anh chỉ mới tới đây là lần đầu tiên. Căn biệt thự này là do ba anh chuẩn bị để anh tiện học tập tại thành phố A này. Cong khốe môi hài lòng, nơi ở lí tưởng này sẽ giúp anh thoải mái rất nhiều đây!

- Cậu chủ, cậu có muốn ăn trưa ngay không ạ? _ Quân gia Vương lại hỏi.

- Được, chuẩn bị đi.

Thiên Kỳ chỉ khẽ ra lệnh. Tất cả món ăn đã được chuẩn bị đều được bưng ra. Đồ xào thịt vịt, cá xào ớt, canh phi thúy, trứng cuộn rau xanh, gà xào chua ngọt vô cùng bắt mắt. Thiên Kỳ ngồi xuống bàn ăn, anh chậm rãi thưởng thức những món ăn ngon. Nếu cuộc sống mà lúc nào cũng chỉ là hưởng thụ như bây giờ thì con người ta sẽ chẳng ai kêu than nổi lời nào. Mà không, khéo khi lại kêu than vì chán. Chán vì quá an nhàn, sung sướng.

Tại kí túc xá của đại học A thành phố A, ba dáng người gồm hai người cao lớn và một người mảnh mai xinh xắn. Họ bước nhanh về một căn phòng của kí túc xá. Đưa tay lên gõ cửa, khuôn mặt cô gái nhăn nhó vì vừa đi bộ dưới trời nắng. Đại học A thật rộng, muốn đi đến kí túc xá phải đi bộ một đoạn khá dài.

- Như Nguyệt, mở cửa cho tụi em đi! _ Tư Giai nhăn nhó mặt mày.

Như Nguyệt từ bên trong mở cửa, cô nhìn ba người trước mặt không khỏi nhũn mày. Mấy đứa này lại tới đột ngột, chẳng có chút thông báo nào hết.

- Bọn em mua cả phần cơm hộp cho chị nè, trưa nay tụi em ở đây chơi với chị, nhanh lên, em vào đây, bây giờ em cần quạt.

Tư Giai nhanh chóng vào trong phòng. Cô tìm nơi quạt điện đang trú ngụ. Nóng quá, thật sự là chết người mà! Vĩnh Khang và Tiêu Mặc cũng vào bên trong. Hai người họ chuẩn bị sẵn bốn phần cơm ra rồi ngồi xuống ghế.

- Cửa ai người ấy tự ăn nhé, tôi không còn sức chuẩn bị đâu! _ Tiêu Mặc buồn ngủ lên tiếng.

Như Nguyệt nhìn ba con người lười biếng trước mặt, cô bất giác cảm thấy họ thật dễ thương. Cô lấy phần ăn của mình đem về chiếc bàn máy tính trong góc phòng. Như Nguyệt mở hộp cơm, đồ ăn trong đây được chuẩn bị rất chu đáo. Thức ăn đầy đủ gồm cả rau xanh, chất béo và chất đạm, không quá nhiều mà cũng không quá ít, phân chia lượng thực phẩm cũng khá đều.

Như Nguyệt còn nhớ, khi cô còn nhỏ, mẹ cô cũng chuẩn bị bữa ăn cho cô và gia đình vô cùng chu đáo như thế này. Mặc dù đây chỉ là đóng hộp nhưng nó lại mang đầy đủ những món ăn cần thiết. Còn mẹ cô, bà chuẩn bị thường là ba bốn món một bữa. Và trong ba bốn món đó, nó bao gồm đầy đủ các dưỡng chất cần thiết. Đầy đủ để gia đình cô cảm thấy hài lòng.

Đã có lần ai đó hỏi mẹ cô rằng: "Lâm phu nhân, gia đình bà giàu sang quyền quý vậy, sao bà lại chuẩn bị đạm bạc như thế?"

Mẹ cô cũng rất thẳng thắn đáp: "Một bữa ăn đầy đủ không quan trọng nhiều hay ít, sang hay đạm bạc. Quan trọng là nó đã mang đủ dinh dưỡng cần thiết hay chưa."

Người bạn đó sau khi nghe mẹ cô nói vậy đã vô cùng khâm phục, về sau người đó cũng học cách chuẩn bị của mẹ cô - Lâm phu nhân.

Đến bây giờ nhìn vào chỗ đồ ăn này, Như Nguyệt lại thấy nhớ tới mẹ mình. Bà luôn yêu thương quan tâm cô, luôn chăm sóc cô và gia đình. Nhớ tới họ, cô lại thấy rất xúc động. Cô đã không còn được nương tựa trên bờ vai ba mẹ từ mười năm trước rồi. Nếu giống như những đứa trẻ khác, chúng được yêu thương đùm bọc, cũng có người còn đến khi lập gia đình vẫn được ba mẹ săn sóc quan tâm còn cô thì đã rời xa vòng tay họ trong khoảng thời gian

rất dài rồi. Cô cũng đã quen với việc này, Như Nguyệt lạnh lùng và mạnh mẽ và điều đó cũng đã giúp cô thích ứng rất nhanh với cuộc sống thiếu thốn tình thương từ cha mẹ.

Cảm xúc dâng lên trong lòng cô. Như Nguyệt nhìn vào phần cơm của mình, cô yêu ba mẹ rất nhiều. Và cô biết hai người luôn dõi theo cô. Dù có là một cô gái lạnh lùng tới bất cần, Như Nguyệt vẫn có tình cảm thương yêu, nhớ về người có công sinh thành dưỡng dục. Nếu không nhớ, có lẽ cô là một đứa con bất hiếu rồi. Và Như Nguyệt biết, trên thế giới này còn có nhiều đứa trẻ bất hạnh hơn cả mình. Dù ba mẹ không còn nhưng cô vẫn có tài sản họ để lại trong di chúc bí mật không một ai biết. Còn những đứa trẻ khác, chúng mồ côi cha mẹ ngay từ nhỏ, sống trong cô nhi viện. Vậy chẳng phải còn khó khăn, còn bất hạnh hơn cô gấp nghìn lần?

Như Nguyệt xúc cơm lên ăn. Cô không nghĩ về những chuyện này nữa. Nó chỉ khiến cô ủy khuất hơn mà thôi. Nhìn vào màn hình máy tính, Như Nguyệt đang xem tư liệu điều tra mà Vĩnh Khang gửi vài ngày trước. Trong đó là những chi tiết có liên quan đến cái chết của ba mẹ cô mà Tư Giai và Tiêu Mặc mới điều tra gần đây. Như Nguyệt theo dõi chăm chú, mọi thông tin đều được ghi chú rất đầy đủ, gọn gàng, rất dễ nhìn.

Như Nguyệt chợt thấy có cảm giác hơi tức giận. Điều làm cô tức giận là do cô lại nghĩ tới cái chết của ba mẹ. Thông qua tư liệu mà cô điều tra suốt năm năm nay, rõ ràng ba mẹ cô không hề gặp tai nạn. Mặc dù kẻ gây ra cái chết cho họ xử lý vô cùng khôn khéo nhưng vẫn còn để lộ một vài chi tiết khiến cô chắc chắn ba mẹ cô bị sát hại. Điều cô đang làm bây giờ là điều tra về danh tính bọn chúng. Cô thì mình sẽ không tha cho những kẻ độc ác ấy.

Như Nguyệt nhìn màn hình máy tính một cách lạnh lẽo và đáng sợ. Cô dường như đang làm cho cả căn phòng trở nên ngột ngạt mà đi kèm cả lạnh buốt. Thường thì khi nóng nực con người ta mới thấy ngột ngạt, nhưng hiện tại bây giờ lại khác, cảm giác căn phòng vừa lạnh mà lại vừa ngột ngạt. Nó đủ để biểu hiện tâm trạng tức giận của Như Nguyệt, một tâm trạng rối bời đan xen nhiều suy nghĩ phức tạp.

- Như Nguyệt, chiều nay chị có học gì không? _ Vĩnh Khang lên tiếng gọi.

Như Nguyệt rời mắt khỏi màn hình máy tính. Tâm trạng cô vẫn chưa khá lên được. Cô hít một hơi thật sâu ổn định lại tinh thần. Từ trước tới giờ, chưa có một điều gì có thể làm ảnh hưởng đến Như Nguyệt cô, nhưng từ sau khi ba mẹ cô mất, việc này ảnh hưởng rất lớn đến tâm trạng của Như Nguyệt. Cô vốn là con người bình thường và kỉ lưỡng tới mức khiến người khác thấy bực mình. Nhưng bây giờ cô bắt đầu có thể bị kích động nếu như là vấn đề liên quan đến ba mẹ mình.

- Chiều nay không có tiết học chính, chị đi học thêm Tiếng Anh bên ngoài.

- Có cần tui em chờ chị đi không?

- Không cần đâu.

Như Nguyệt tắt máy tính. Cô ngồi ăn nốt phần cơm trưa rồi dọn dẹp. Ngả lưng xuống chiếc ghế dài trong phòng, Như Nguyệt nhắm đôi mắt sâu thẳm thăm của mình lại. Đôi mắt có hàng mi dài cong vút, tạo nên một nét đẹp cao quý lạ thường. Cô chớp mắt nghỉ ngơi, khuôn mặt thanh tú nhẹ nhàng lúc cô đang yên lặng trở nên thật âm áp, thật gần gũi. Nó khác xa với những gì cô luôn thể hiện. Khuôn mặt yên bình trong sự nghỉ ngơi của hiện tại cho người khác cảm nhận cô là người rất thanh thản. Nhưng trên thực tế, cô không hề sống thanh thản một giây phút nào. Có lẽ khi cô ngủ, con người cô sẽ trở thành hai bức tranh khác họa khác nhau.

Thời gian trôi qua một cách thảnh thơi. Mặc dù bên ngoài, tiếng kêu của các loài động vật khác nhau hay là âm thanh do hoạt động của con người tạo nên vô cùng náo nhiệt nhưng thứ ta cảm nhận được vẫn là sự trôi qua yên bình của thời gian.

Đã là một giờ chiều. Như Nguyệt vươn vai nhìn chiếc đồng hồ trên tường. Cô không hề ngủ sâu, chỉ là chớp mắt nghỉ ngơi một chút thôi. Còn với ba người còn lại, họ vẫn còn đang ngủ rất say sưa. Như Nguyệt lấy chiếc áo treo trên cọc khoác lên người rồi ra khỏi phòng. Cô đóng cửa nhẹ nhàng để không làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của người khác, rồi khỏi kí túc xá.

Như Nguyệt bắt xe đi tới lớp học Ngoại Ngữ ở gần trung tâm thành phố A. Cô đã chuẩn bị xong dụng cụ cần thiết vào buổi sáng, vì vậy bây giờ không cần lo lắng gì cả. Lớp học của cô cũng không quá rộng và khang trang. Nó chỉ vừa phải và mang đúng nét, đúng tiêu chuẩn của một phòng học.

Như Nguyệt bước vào trong, cô ngồi xuống bàn học của mình. Việc học Ngoại Ngữ không quá khó khăn với cô. Trước đây cô cũng thường xuyên chú ý môn học này. Cô nghĩ nó rất cần thiết cho bản thân mình sau này. Và ngay cả công việc điều tra của cô đôi khi cũng cần đến Tiếng Anh.

" Èo eo ềo eo..."

Âm thanh của chiếc xe cảnh sát vang lên bên ngoài. Bây giờ tiết học chưa bắt đầu nên vì thế học sinh đều rất tò mò nhìn ra bên ngoài.

- Có chuyện gì vậy?

- Tới cảnh sát can thiệp như vậy, chắc là vấn đề gì đó rất nghiêm trọng rồi.

Như Nguyệt nhìn ra bên ngoài. Chiếc xe đi vội, âm thanh còi xe đi được chừng hơn 5 phút đã ngưng hẳn. Cho dù vận tốc có cao đến mấy, trong khoảng không này, xe vẫn sẽ phát ra tiếng kêu nho nhỏ phía xa. Âm thanh xe bỗng ngưng hẳn mà không hề có tiếng nho nhỏ giống như đang đi rất xa nơi này, vậy chứng tỏ có việc gì đó xảy ra ở rất gần đây.

Như Nguyệt rời bàn tiến ra ngoài. Thầy giáo bỗng đứng mắt hút, cô nghĩ chắc là cũng đang ở đó. Ai cũng có tính tò mò. Hơn nữa ở ngay gần nơi này thì tội gì lại không đến đó? Học sinh trong lớp cũng theo cô đi. Như Nguyệt đi bộ chừng 10 phút thì đã tới nơi chiếc xe cảnh sát dừng ở đó. Cô hướng đôi mắt về phía đám đông ồn ào trước mặt.

- Mấy người cầm lại gần đây!

Một tên to con hung hãn đang cầm súng chìa về phía mọi người. Hắn vừa định cướp ngân hàng. Người trong ngân hàng báo kịp thời với cảnh sát. Nhưng họ vừa đến thì hắn lại bắt con tin để thoát thân. Cô gái bị hắn giữ đang vô cùng hoảng loạn, khóc lóc, kêu than. Như Nguyệt khẽ xoay người, nếu để cảnh sát đàm phán thì có tới khuya mới cứu được con tin.

Cô tiến lên phía trên, nhìn xung quanh một chút. Hắn đang tập trung về phía trước, phía sau đang mất cảnh giác. Nếu có thể đánh hắn từ phía sau thì có khả năng thắng cao hơn. Cô không sợ không đánh lại hắn, mà là sợ con tin bị nguy hiểm.

- Đúng là loạn thật.

Bỗng có một giọng nói cất lên bên cạnh Như Nguyệt. Cô nhìn sang bên cạnh, là một chàng trai. Anh ta dường như cũng đang muốn tóm tên tội phạm kia càng nhanh càng tốt.

- Sao anh lại đứng đây? _ Như Nguyệt nhìn về phía tên cướp nói.

- Ý cô là sao? _ Anh chàng kia khó hiểu.

- Bên kia có cảnh sát bảo vệ, anh sao lại đứng đây?

Anh chàng đó bật cười. Phụ nữ thì như cô lại không sợ, không chịu đứng bên kia lại còn đi hỏi anh? Thiên Kỳ anh đâu đến nhất gan như thế chứ?

- Tôi đang muốn tìm cách bắt tên kia. Còn cô, phụ nữ đứng đây làm gì?

- Tôi chỉ đứng xem.

Thiên Kỳ chợt mỉm cười. Cô gái này thật kì quặc, đứng xem thì cũng nên chọn một nơi an toàn một chút chứ? Anh chợt thấy cô kì lạ, cô có mang nét gì đó bí mật khiến người khác tò mò.

- Tấn công được từ đằng sau hắn ta thì có thể thắng ngay.

(còn tiếp)

* Hỷ hỷ, xin chào các độc giả. Mình rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ. Và nếu có ai muốn đọc chap mới nhanh hơn thì hãy sang wattpad vote cho mình nha. Mình sẽ đăng bên đó trước santruyen tầm ba bốn ngày. Mong các bạn vote ủng hộ mình bên đó nha!!! Cảm ơn ạ!!!

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh (The Twin)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Thiên Kỳ nhướn mày nhìn Như Nguyệt. Cô gái này thật kì quặc. Cô nói đứng xem nhưng lại đưa ra cách để bắt được tên cướp. Rõ ràng cô không chỉ đơn thuần là đứng xem. Anh nhìn cô với vẻ nghi ngờ. Không lẽ cô đứng đây để dò xét tình hình đang xảy ra sao? Vậy thì cô thật sự rất can đảm, bởi vì phụ nữ thường là sẽ sợ hãi đứng ở nơi có người bảo vệ, chứ không liều mình đi ra chỗ nguy hiểm này. Cô rốt cuộc là người thế nào? Thiên Kỳ nhíu mày, người này hôm nay gặp mới là lần đầu. Vậy mà lại khiến anh thấy rất tò mò, thích thú. Thực sự rất muốn tìm hiểu về cô.

Như Nguyệt đề ý Thiên Kỳ này giờ. Anh chàng này có nghe cô nói không vậy? Bỗng dưng nhìn chăm chăm khiến cô cảm thấy không thoải mái chút nào cả. Cô thở mạnh, khoanh tay trước ngực nhìn anh. Để cô xem, anh ta đang định làm cái gì. Cô không tin tưởng ai cả, biết đâu chừng anh là người của bọn chúng, cố tình tới đây để dò xét cô chứ!

- Tôi nghĩ da mặt mình đã mòn đi vài mm.

Như Nguyệt lên tiếng nói đánh thức anh khỏi nhìn cô chăm chăm. Thiên Kỳ giật mình, anh ho nhẹ một cái rồi cười nhẹ với cô. Anh đứng thẳng người lại, nhìn về phía trước.

- À, ý cô là nên tấn công sau anh ta hả?

- Ừ.

Thiên Kỳ gật đầu, quả thật, tên cướp kia đang mất cảnh giác ở phía sau. Tấn công trực diện có thể là sẽ ảnh hưởng đến con tin. Nhưng từ phía sau thì sẽ an toàn hơn. Mặc dù không biết rằng hiệu quả có như mong đợi hay không nhưng quả thực cách này là tốt nhất. Anh nhìn sang cô, cô rất thông minh và dường như vừa rồi cô đã quan sát rất kĩ.

Như Nguyệt khẽ nhếch môi, khuôn mặt hiện lên một nụ cười nửa miệng quyến rũ thoát ần thoát hiện. Cũng đúng lúc cô đang phân vân lại có người xuất hiện, có thể cùng cô hợp tác bắt tên cướp. Nếu là hai người thì chẳng có gì phải lo lắng rằng con tin sẽ khó cứu ra. Hai người thì một người đánh sau lưng, một người cứu con tin là được. Cô nhìn Thiên Kỳ, không biết anh có ý hay vô tình ở đây, nhưng anh tới rất đúng lúc.

- Tôi nghĩ mình nên phân chia công việc. Tôi không giỏi võ lắm, anh sẽ tấn công phía sau hấn ta, còn tôi đi cứu cô gái kia.

Như Nguyệt hát cầm về phía trước, cô đã nói dối về khả năng sử dụng võ của mình. Một bang chủ, sao cô có thể kém võ được. Thiên Kỳ chăm chú nhìn về hướng cô chỉ. Được, dù sao hai người vẫn hơn một. Thiên Kỳ quay sang gật đầu nhẹ với Như Nguyệt. Cô thực sự rất thông minh. Dường như cô không đơn thuần chỉ là một cô gái xinh đẹp đứng xem bắt cướp! Thiên Kỳ bắt đầu lấy lại phong độ nghiêm túc của mình. Anh tiến nhẹ ra phía đằng sau tên cướp đang hô hào gầm gừ với mọi người.

Thiên Kỳ nhẹ nhàng hành động. Anh vừa thực hiện vừa nghĩ ngợi. Cảnh sát nhiều lúc cũng thật kì lạ, tại sao không cử một người thực hiện kế hoạch giống như cô gái kia nghĩ nhỉ? Lại thích đứng đàm phán với cái kẻ ương ngạnh không biết đầu hàng là gì. Anh cũng chỉ khẽ lắc đầu, đôi lúc cảnh sát thuận theo việc khuyên giải thủ phạm hơn là nghĩ cách trong lúc đó. Nhưng mà có thể là do họ đang quá áp lực trong việc bảo vệ con tin nên cũng cảm thấy bù đầu. Tuy là vậy nhưng họ vẫn là những con người quan trọng. Không có họ, cái thế giới này nó sẽ loạn biết chừng nào.

Thiên Kỳ thoáng một cái đã tiến được ra đằng sau tên cướp. Anh cười nhẹ, anh từ lúc nào lại có thể lên đi giỏi như mèo thể này nhỉ? Tên cướp đang nhìn lên phía trước chợt thấy nhột phía sau, hấn ta quay phắt lại. Như Nguyệt thấy vậy vội mở to mắt. Tên khốn này không lẽ lại nhạy bén tới như vậy? Không lẽ hấn đã phát hiện có người đi ra phía sau?

Thiên Kỳ cảm thấy được nguy hiểm, anh vội cúi người núp sau lùm cây gần công viên. Tên cướp nhìn một hồi, quay lên xuống không thấy ai nhưng hấn vẫn có cảm giác xấu, hốt hoảng quay trở lại phía cảnh sát dương súng. Hấn ta không thấy Thiên Kỳ, nhưng lại có cảm giác có người ở phía sau làm hấn hoảng sợ. Thiên Kỳ thở phào nhẹ nhõm. Nếu lúc này không trốn kịp, có lẽ anh đã có thể bị hấn bắn. Tuy nhiên anh vẫn còn bình thường, công việc này nên kết thúc sớm thì hơn.

Như Nguyệt nhìn ra chỗ anh, đôi mắt lạnh lùng hướng về phía tên cướp. Hừ, nếu vừa rồi anh ta không trốn kịp thì có lẽ đã có chuyện. Nhưng đối với cô, nếu đến ngay cả việc trú ẩn, bảo vệ bản thân mà anh chàng kia còn không làm được thì cũng chẳng xứng đáng là một người hợp tác với Như Nguyệt cô. Mặc dù đây chỉ là hợp tác bắt cướp! Cô tiến lên phía trước, bây giờ chỉ cần chờ anh ta đánh tên cướp là cô sẽ tới đó giữ cô gái kia.

Thiên Kỳ cảm nhận được ánh mắt hướng về mình. Anh nhìn ra phía Như Nguyệt, thấy cô gật đầu nhẹ. Anh cũng khẽ gật đầu đáp lại cô, rồi nhanh chóng hành động. Anh tiến nhanh về phía trước, đi nhanh nhưng cố để đôi chân phát ra âm thanh thật nhỏ, anh không thể để tiếng động từ chính đôi bàn chân mình hại bản thân được.

Rất nhanh nhẹn anh đã đứng phía sau hấn mà hấn không hề hay biết. Thiên Kỳ đánh vào sau ót tên cướp, hấn choáng váng quay phắt lại. Dương súng lên định bắn anh nhưng anh đã tóm lấy tay hấn. Tên cướp chống mặt sau cú đánh bây giờ trở nên yếu đuối so với anh rất nhiều. Như Nguyệt khẽ cười, cô tiến tới đỡ lấy cô gái. Cô ta khóc lóc không thôi.

- Ổn cả rồi! _ Cô an ủi.

Như Nguyệt vỗ nhẹ lên lưng cô gái kia, nhiều lúc cô không thích bản thân phải vỗ về người khác như trẻ nít thế này. Đưa mắt nhìn lơ đãng xung quanh, có vẻ việc bắt cướp đã xong xuôi.

Như Nguyệt thờ ơ nhìn mọi thứ, cô tưởng như tên cướp đã được xử lí xong nhưng bất chợt tiếng đạn nổ vang lên. Cô quay sang hướng tên cướp, hướng súng đang chĩa về phía cô. Hấn đã cố bóp cò súng mặc dù đang bị Thiên Kỳ giữ chặt. Cô vội theo phản xạ kéo cô gái đang khóc lóc ở bên cạnh mình né người xoay sang bên phải. Viên đạn xẹt qua vạt áo cô trong tích tắc.

Cô gái kia thấy vậy mặt xanh lét, tay ôm hai tai hét lên, cô ta sợ hãi run rẩy ngồi sụp bên cạnh Như Nguyệt. Như Nguyệt tránh đạn người hơi nghiêng suýt ngã, cô nhìn ra hướng Thiên Kỳ. Tên cướp khốn kiếp, hấn ta tranh giành khẩu súng với anh làm cho hướng súng chĩa về phía cô. May mắn là cô kịp né.

Thiên Kỳ mở to mắt, anh tức giận nhìn tên cướp đang bất tỉnh nhân sự sau khi bị anh đánh thêm hai nhát nữa. "Thằng khốn"- Thiên Kỳ bất chợt chửi hấn. Anh muốn phang cho hấn vài cái bạt tai vì tội suýt nữa bắn trúng người nhưng chưa kịp làm đã nghe tiếng cảnh sát.

- Cảm ơn hai cô cậu đã giúp chúng tôi tóm được tên cướp.

Như Nguyệt đỡ cô gái kia. Cô ta nhìn xung quanh, đôi mắt vẫn còn run rẩy. Cảnh sát quay sang Như Nguyệt.

- Cô không sao chứ? Có cần đến bệnh viện?

- Không cần...

Tên cướp được áp giải về trụ sở cảnh sát. Thiên Kỳ thở dài, bắt cướp cũng không hề dễ dàng chút nào. Vừa rồi suýt nữa hại người vô tội. Anh nhìn tên cướp đang bị giải đi. Lần sau, nếu anh còn gặp tên cướp nào, nhất định anh phải đánh cho nó gãy răng. Như hôm nay, nếu cô gái kia không kịp né, có phải là đã bị trúng đạn không? Rồi mắt khỏi tên cướp, Thiên Kỳ nhìn về phía Như Nguyệt, anh cũng có chút lo lắng. Anh tiến đến bên cạnh Như Nguyệt, khẽ nhìn cô từ đầu tới chân.

- Cô ổn chứ?

- Viên đạn vừa rồi không có trúng tôi. Được rồi, tôi trụ sở cảnh sát đã.

Cảnh sát mời Như Nguyệt và Thiên Kỳ tới trụ cảnh sát thành phố nên bây giờ cô và anh phải cùng nhau tới đó. Ngồi trên chiếc xe có gắn chiếc đèn xanh đỏ thường dùng cho cảnh sát đi lại phía trên, Như Nguyệt ngả người ra sau ghế. Cô nhìn ra bên ngoài, khu vực vừa có cướp vẫn chưa hết đông người. Nhìn ra phía ngân hàng, nơi chứa nhiều tiền quả thực lúc nào cũng chật chội đầy nguy hiểm. Đòi là vậy, nhiều tiền quá cũng là tự hại chính mình trong một số trường hợp. Cứ sống vừa phải, an nhàn thì hạnh phúc hơn nhiều. Chiếc xe cứ thế nhanh chóng tới trụ cảnh sát thành phố.

Tại trụ cảnh sát của thành phố A, Như Nguyệt và Thiên Kỳ bước theo một người dẫn đường đưa hai người tới phòng tổng chỉ huy của cục cảnh sát. Mở cửa bước vào bên trong, Như Nguyệt nhìn thấy một người đàn ông trung niên chừng 45 đến 50 tuổi, trên mái tóc có điểm một vài sợi bạc. Ông ta đang xem xét một sổ sách. Vừa thấy Như Nguyệt và Thiên Kỳ, ông ta đã đứng lên chào hỏi, cười nói vui vẻ. Ông mời hai người ngồi xuống, rót tách trà mời họ. Như Nguyệt đưa mắt nhìn xung quanh, nơi đây cũng khá rộng, người ra vào sở cảnh sát cũng khá đông. Cô nhìn về phía trước, tay cầm tách trà hơi nhấp bên miệng tách.

- Cảm ơn hai người. Còn trẻ mà thật tài. Tôi là Trương Đàm, tổng chỉ huy của cục cảnh sát.

- Không có gì đâu ạ, đây là việc chúng cháu nên làm. Chúng cháu rất vui khi được gặp bác. _ Thiên Kỳ cười.

Ngồi nói chuyện một lúc, Như Nguyệt thỉnh thoảng mới mở miệng bắt chuyện vài câu. Tầm ba mươi phút sau, cô xin phép tổng chỉ huy ra về. Thiên Kỳ cũng nhanh chóng chào hỏi rồi rời đi.

Như Nguyệt đi rất nhanh ra bên ngoài, ngày hôm nay đã mất một buổi học. Cô bắt xe trở về lớp học lấy đồ đạc. Chắc sau khi xem xong vụ cướp buổi học cũng đã bị thầy giáo hoãn lại. Chiếc taxi rời khỏi cục cảnh sát, tiến đến lớp học của Như Nguyệt.

Thiên Kỳ ra đến ngoài không thấy Như Nguyệt đâu cả. Anh chạy nhanh ra phía ngoài. Cô gái này thật sự đã biến mất không một dấu vết, anh còn chưa kịp hỏi tên. Khế thờ dài, anh đứng thẳng người dậy. Anh rất tò mò về cô, rất muốn gặp cô lần nữa để tìm hiểu. Tên của cô, nhất định sẽ có lúc anh hỏi được!

Thiên Kỳ cho hai tay vào túi quần, anh dạo bước trên vỉa hè. Ngày hôm nay anh đi dạo quanh thành phố A một chút, không ngờ lại gặp cảnh cướp bóc này. Anh khẽ cười, đến đây, cuộc sống của anh có vẻ bận rộn và thú vị hơn nhỉ?

Như Nguyệt đã trở về lớp học. Cô chào thầy giáo rồi sắp xếp đồ đạc quay trở về kí túc xá. Cô lại bắt xe quay về. Ngồi trong xe taxi, cô lại nhớ đến những chuyện vừa rồi. Anh chàng đó cô mới gặp lần đầu. Nhưng thật sự cũng có cảm thấy tốt. Cô nhìn ra bên ngoài, có lẽ anh ta không phải người xấu. Có lẽ không phải là tới điều tra cô. Chắc chỉ đơn thuần là kẻ đi qua đường gặp nạn thì cứu nguy thôi. Cô khẽ cười, làn gió lùa vào bên trong khiến tóc cô bay bay.

Chiếc xe cứ thế tiến về phía trường đại học A. Khung cảnh khu phố nhộn nhịp tấp nập. Ai nấy cứ thế làm việc của mình. Chiều dần về, những hoạt động cũng dần khắt khe hơn. Gió khẽ thổi, cây cỏ rung rinh. Vài tán hoa bồ công anh bay trong gió. Trên cánh đồng hoa bồ công anh đậm nắng chiều, khung cảnh trở nên huyền bí lạ thường. Đẹp đấy, nhẹ nhàng gọn theo từng luồng gió. Không gian cứ thế chậm trôi, êm đềm và nhẹ nhàng biết chừng nào...

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh (The Twin)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Bầu trời buổi tối thật sự âm u và đáng sợ. Tuy nhiên, không gian thành phố A có vô số ánh điện lấp lánh làm cho không khí u ám ấy bỗng nhiên tan biến, thay vào đó là vẻ đẹp tuyệt vời của thành phố công nghệ cao. Từng dòng xe trên đường tấp nập, không khí ồn ào nhộn nhịp của một thành phố đông đúc người qua lại. Từng khắc một trôi qua của thời gian, bây giờ đã là bây giờ tối.

Tại một quán bar nhộn nhịp với rất nhiều người vui chơi, hầu hết toàn những cô cậu trẻ tuổi xinh đẹp giàu có. Tiếng nhạc sập sinh đủ làm cho mọi người trở nên hào hứng, điên loạn. Tất cả như đang hòa mình vào không khí ấy, những điệu nhảy đặc sắc khớp hợp với nền nhạc xung quanh cùng ánh đèn chiếu nhấp nháy.

Trên một chiếc bàn, một cô gái xinh xắn, mặc một bộ váy bó sát người với viền ren tinh tế màu đỏ đen. Bộ đồ quyến rũ nhưng lại không quá hở hang phản cảm. Chính vẻ đẹp ấy làm cô trở thành tâm điểm của quán bar này, mặc dù có rất nhiều người ở đây. Cầm một ly vermouth trên tay, cô khẽ vờn nhẹ những ngón tay trên chiếc ly. Ánh đèn nhấp nhòe chiếu lên gương mặt đang thoát ẩn thoát hiện một nụ cười. Trong quán bar này, cô trở nên thật quyến rũ.

Từ Giai nhấp một ít vermouth trong chiếc ly, cô nở nụ cười, chăm chú nghe những gì đang diễn ra tại chiếc bàn gần chỗ mình ngồi. Cô nhanh chóng rút lấy chiếc điện thoại từ trong túi xách, bấm một dãy số đưa lên tai nghe. Đôi môi khẽ cong lên thành một đường hoàn hảo tuyệt đẹp đến lạ kỳ.

Tại kí túc xá của đại học A, Như Nguyệt đang ngồi trên chiếc bàn của mình. Tiêu Mặc cùng Vĩnh Khang đang xem một bộ phim hành động trên máy tính. Không gian căn phòng vô cùng yên ắng và tĩnh lặng, chỉ có tiếng sùng và những âm thanh mạnh mẽ vang ra từ bộ phim được chiếu trên màn hình

chiếc máy tính.

"Reng reng"...

Phá tan bầu không khí lạnh lẽo ấy là tiếng chuông điện thoại của Như Nguyệt. Nhìn tên người gọi trên màn hình của chiếc điện thoại, Như Nguyệt khẽ nhếch môi cười. Cô nhắc máy lên nghe, đầu dây bên kia truyền tới giọng nói của một cô gái.

- Như Nguyệt, em đã điều tra xong rồi, thấy em giỏi chưa nè!

Tư Giai không đi ngay vào vấn đề mà trẻ con khoe mẽ. Như Nguyệt cầm chiếc áo khoác đen bên cạnh vắt lên vai, nói lại trong máy.

- Vào vấn đề chính đi.

- Được rồi. Bọn chúng là một băng đảng mới thành lập gần đây. Chúng đang có ý định buôn bán ma túy và thuốc lắc ngay tại bar của chúng ta. Có cần em xử luôn không?

- Chờ chị đến, lâu lâu không động chân tay bỗng dưng thấy nhớ và muốn đến đó.

Như Nguyệt ngắt điện thoại, cô bước vào phòng thay đồ. Bước ra với bộ quần áo dài đen bó sát người sáng bóng, Như Nguyệt dùng một chiếc mặt nạ dạ hội đeo lên để che đi khuôn mặt của mình. Cô luôn làm vậy khi xuất hiện với thân phận là bang chủ của bang Thorns. Lại gần chỗ Tiêu Mặc và Vĩnh Khang đang ngồi, Như Nguyệt khẽ lấy tay up màn hình vi tính xuống, cô nở nụ cười sắc xảo nhìn hai người.

- Đến lúc đi rồi chứ nhỉ?

Tiêu Mặc và Vĩnh Khang nhìn Như Nguyệt với sự tiếc nuối. Bộ phim họ đang xem đang trong hồi cao trào, vậy là phải ngừng lại. Ánh mắt Như Nguyệt hướng ra phía ngoài, cô khoác chiếc áo khoác ngoài màu đen lên, phẩy tay nhìn hai người còn lại.

Tiêu Mặc và Vĩnh Khang hiểu ý nhanh chóng đi ra ngoài chuẩn bị. Một lát sau, chiếc xe BMW đen bóng loáng lướt đi trên con đường đông đúc người qua lại. Chiếc xe như con thú đang hào hứng tiến về phía trước, thu hút ánh nhìn của mọi người. Nó lao đi vun vút, điểm dừng chân là quán bar Twice trong thành phố.

Bước xuống xe, Như Nguyệt ngẩng đầu nhìn quán bar trước mặt. Quán bar thuộc quản lý của bang Thorns, vậy mà vẫn có người không biết nơi đây không chứa chấp những kẻ buôn lậu mà vẫn tới đây lộng hành. Bang Thorns, mặc dù nghe là một bang xã hội đen, nhưng thực chất, nó chỉ giống như một tổ chức điều tra. Mặc dù có kinh doanh quán bar nhưng bang hội của Như Nguyệt tổ chức không bao giờ làm điều phi pháp. Không những kinh doanh quán bar mà họ còn mở một văn phòng giống thám tử để điều tra những vụ việc trong thành phố giúp người dân và cảnh sát. Vì vậy mà bang Thorns được gọi là "bang hội sạch" và những đồng tiền mà họ kiếm được vô cùng trong sáng.

Như Nguyệt tiến vào bên trong, người quản lý quán bar nhìn thấy chiếc mặt nạ dạ hội liền cúi người xuống. Đây là biểu tượng của bang chủ, bất cứ ai trong bang hội cũng đều biết đến sự tài giỏi của nữ bang chủ, mặc dù chỉ là một cô gái trẻ tuổi. Không chỉ những người trong bang hội biết đến sự tài giỏi của cô, ngay cả những người dân trong thành phố cũng rất nể phục nữ bang chủ trẻ tuổi vì nhờ cô mà họ được giúp đỡ. Tuy nhiên, chưa một ai biết được danh tính thật của người con gái ấy. Chỉ biết rằng, thông qua dáng vẻ, cô thực sự rất cuốn hút và xinh đẹp.

Như Nguyệt phẩy tay ra hiệu, cô tiến vào bên trong quán bar. Tiếng nhạc vẫn vô cùng sôi động và ai nấy vẫn hòa mình vào từng nhịp điệu ấy. Tư Giai nhìn về phía cửa, cô mỉm cười nhẹ, cuối cùng nhân vật chính cũng xuất hiện. Cô bước lại gần phía Như Nguyệt, trẻ con lên tiếng.

- Đến rồi, Servin, chị có muốn bắt đầu luôn không?

- Bàn nào? _ Như Nguyệt đưa ánh mắt quét quanh quán bar.

Tư Giai phẩy tay một cái, quản lý quán bar vội chạy đến, sau khi nghe cô nói gì đó, anh ta lập tức đến đưa những người không liên quan ra xa chiếc bàn mà Tư Giai chỉ định. Mọi người trong quán bar nhìn thấy cô gái đeo mặt nạ liền ngay lập tức biết được cô gái kia là ai. Họ nhanh chóng nghe theo quản lý rời xa chiếc bàn đó.

Những kẻ buôn lậu vẫn không biết sự xuất hiện của một nhân vật tầm cỡ. Chúng vẫn ung dung bàn bạc, thỉnh thoảng nhấp lên một ít rượu. Những cô gái bên cạnh bọn chúng mặt đã trở nên lo sợ, nhanh chóng viện khéo lý do để rời bàn. Như Nguyệt khẽ cười, thường thì cô rất thích những kẻ dám tự mình đối đầu, không hèn nhát. Tuy nhiên thì trong trường hợp này cô không thể khen ngợi chúng được, bởi vì việc làm phi pháp của chúng.

Tư Giai tiến lại gần chiếc bàn, ngồi xuống ghế. Mấy tên to con nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đến bàn mình ngồi vô cùng hứng thú, chúng lại bắt chuyện và có ý định sờ soạng. Vĩnh Khang và Tiêu Mặc định lên phía trước nhưng Như Nguyệt cản lại. Cô cầm ly rượu đến chiếc bàn và cúi người xuống.

- Có thể cùng tôi uống một ly?

- Ô hô, cô em xinh đẹp ngồi xuống đây!

Chúng kéo Như Nguyệt, có ý định gỡ chiếc mặt nạ ra. Như Nguyệt sắc sảo quét mắt. Trong lúc chúng đang tưởng mình sắp sờ được vào mặt cô gái đẹp, Tư Giai liền chụp lấy tay bọn chúng. Như Nguyệt lật túi lên, lấy một bọc trong đó ra giương lên trước mặt.

- Xin hỏi, đây có phải là hàng cấm không nhỉ?

Tên cầm đầu mặt mày căng thẳng, hần thuận miệng văng ra một câu chửi tục.

- Mẹ kiếp, hai đứa tui mày là ai?

- Người mà hôm nay sẽ xử lí lũ buôn lậu chúng mày! _ Tư Giai nhếch môi cười.

Ngay lập tức một tên to con xông lên định túm Tư Giai ngã xuống. Cô nở nụ cười nửa miệng rồi cúi người tránh hấn, lấy chân đạp vào hông làm hấn ngã dúm. Tên cầm đầu hất tung chiếc bàn, khuôn mặt hần lên vẻ tức giận. Hấn đứng lên chìa ngón tay về phía trước.

- Bọn mày gan to lắm mới dám động vào bọn tao, hôm nay bọn tao sẽ xử chúng mày. Hai nữ nhân thì làm được gì? Ha ha, cẩn thận không mấy anh cho biết thế nào là lễ độ, gái thì cũng dễ xử thôi!

Hấn tháo chiếc khăn quần đầu, chỉ tay về phía Tư Giai và Như Nguyệt.

- Xông lên cho tao, bắt chúng nó về làm gái chơi đêm hôm nay!

Ba tên to con xông lên phía trước, khung cảnh bắt đầu trở nên hỗn loạn. Như Nguyệt lấy chân đạp chiếc ghế chắn ngang đường đi của tên thứ nhất. Hấn vấp phải ghế đau đớn. Cô chạy lên phía trước đánh Như Nguyệt. Cô đâm hai nhát vào người hấn rồi hất ra xa làm hấn ngã xuống nền.

- Khinh thường phụ nữ là sai lầm lớn đấy! _ Tư Giai nháy mắt đáng yêu.

Vĩnh Khang nhìn đáng vẻ của Tư Giai mà muốn điên lên. Đang trong lúc như thế này mà cô còn đùa cợt được. Cái điệu nháy mắt đưa tình của cô cũng khiến anh nóng bức bởi anh là bạn trai của cô. Tiêu Mặc nhìn Vĩnh Khang chỉ bùm miệng cười. Có lẽ hai cô gái kia xử cũng ổn. Không cần thiết phải tới lượt hai chàng trai này. Vậy thì lúc này ở nhà xem phim tiếp còn hơn.

Đám xã hội đen buôn lậu vẫn tiếp tục lao lên phía trước. Tư Giai cầm ghế chìa lên làm tên kia không kịp né, người va vào ghế. Hấn tức tối lôi chiếc ghế ra xông vào tát cô. Tư Giai cúi người xuống né nhát tát, cùng lúc đó cô đâm vào bụng hấn làm hấn đo đất.

Phía bên kia Như Nguyệt đang tung một cú đá cao vào mặt một tên khác. Hấn ôm mặt tưởng như răng không còn. Hấn vẫn nhoài người định đâm Như Nguyệt. Cô bẻ tay hấn ra sau rồi lên gối vào bụng hấn hai nhát. Tên này cũng lăn ra đất mà ôm người.

Tên cầm đầu nhìn đàn em mình bị hạ vô cùng ngạc nhiên. Hấn không thể tin được con gái lại có thể đánh tay đôi với gần mười tên đàn em của hấn. Có lẽ thời nay khác xa khi xưa rồi. Nhưng hấn cũng không sợ sệt mà chỉ nhếch môi.

- Cũng khá lắm, nhưng đừng hòng làm gì được tao.

Hấn lôi ra trong người một khẩu súng, chìa về phía Như Nguyệt. Đám người trong quán bar này giờ đứng xem cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh. Bây giờ nhìn tên cầm đầu gương súng, bọn họ lại càng sợ sệt. Như Nguyệt liếc mắt, thích dùng súng à? Hừ, hấn nghĩ bản thân có thể thoát sao?

Tiêu Mặc nhìn về phía trước, có lẽ đến lúc anh ra tay rồi nhỉ? Như Nguyệt cúi người, súng hướng theo người cô. Cầm chiếc ghế lên, Như Nguyệt nhanh chóng ném lên phía trước. Tên cầm đầu tránh chiếc ghế làm hướng súng lệch sang chỗ khác.

"Đoàng"

Tiếng nổ vang lên. Viên đạn sượt qua trần nhà, không trúng vào ai cả. Như Nguyệt nhếch môi, cô nhanh chóng cướp lấy súng, đá cho hấn mấy nhát rồi phẩy tay lên tiếng.

- Tiêu Mặc, đem hấn giao cho cảnh sát.

Tên cầm đầu cùng đàn em của hấn bị đưa đi. Hấn vẫn chưa chịu khuất phục quay người lại.

- Con khốn, mày là ai, nhớ đấy, tao sẽ trả thù.

- Muốn biết hả?

Như Nguyệt lạnh lùng hướng ánh mắt về hấn.

- Servin...

Âm thanh vang lên không quá to nhưng cũng đủ làm gương mặt của bọn họ thay đổi. Servin? Cái tên đã quá nổi trong thành phố này, mật danh của bang chủ bang Thorns. Thật không thể tin nổi, hôm nay hấn lại đụng đúng người không nên đụng. Vậy thì hôm nay hấn thua một cách thảm hại cũng là lẽ đương nhiên.

Sau khi dọn dẹp yên ắng, Như Nguyệt rời khỏi quán bar tiến đến chiếc xe đen của mình. Cô bước lên xe, theo đó là Tư Giai. Chiếc xe tiến vào màn đêm đen. Không khí quán bar bỗng trở nên u ám. Quản lí mở nhạc lên, quán bar lại tiếp tục nhộn nhịp. Không gian lại bắt đầu sôi động. Sau giây phút gay cấn của một trận đấu võ tiếp tục là hoạt động bình thường của tất cả mọi người.

Chiếc xe BMW tiến về địa bàn bang Thorns. Xe dừng lại, người người dân hàng ngang kính cẩn chào nữ bang chủ. Như Nguyệt tiến vào bên trong, bóng dáng màu đen yêu kiều nhanh chóng khuất vào màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh (The Twin)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Trong một căn phòng kín như bưng, mọi thứ xung quanh đều là không gian đen của buổi tối bao trùm với một vài ánh đèn nhẹ chiếu sáng để xua bớt chút u ám. Trên chiếc ghế lớn được trang hoàng một cách đặc biệt để ở nơi cao nhất căn phòng, một cô gái ngồi đó nhắm nháp từng chút sâm panh. Ngón tay cô khẽ vờn nhẹ lên miệng chiếc ly, đôi môi khẽ cười với làn môi căng bóng mịn khiến nhiều người phải thèm thuồng được hôn lên đó. Cô ngồi đó, cả thân mình mang một màu đen huyền bí nhưng chứa đựng khí chất phi thường.

Như Nguyệt đã ngồi trong phòng cùng Tư Giai và Vĩnh Khang nửa tiếng đồng hồ. Bây giờ là 8 giờ 30 tối, mọi thứ trôi qua êm ả nhưng cũng điểm nhịp theo từng giây đồng hồ. Tư Giai đang ngồi ăn mì gói. Cô cảm thấy muốn ăn vặt vào buổi tối. Cánh tay đặc lực của nữ bang chủ đang ngồi ăn mì. Thật sự là một điều khiến cho đám thuộc hạ cảm thấy mất mặt thay cho đàn chị của mình.

Như Nguyệt nhìn Tư Giai ăn ngon miệng, cô khẽ lắc đầu nhìn cô gái tham ăn này. Cô quay người kéo chiếc rèm cửa luôn được đóng xuống lên, ngược mắt lên nhìn bầu trời đen thăm thẳm. Bầu trời hôm nay không có nhiều sao. Như Nguyệt bỗng thấy trong lòng khá khó chịu. Nó giống như gọi lên bao kí ức buồn trong cô mà cô không thể nào quên được. Cái u ám này thật khiến người ta cảm thấy bức bối, ghét bỏ, tức giận. Tại sao bao giờ không gian u ám và trĩu nặng cũng gọi lên nỗi buồn? Tại sao chúng lại nhiều chuyện như thế? Những điều xấu, điều đau khổ tại sao lại cứ bị chúng bới móc lên, bị chúng gọi ra với những hình ảnh chân thật nhất khiến con người ta cảm thấy đau khổ hơn?

Như Nguyệt khá buồn. Cái sự lạnh lùng của cô ở nơi này đã chẳng còn quan trọng nữa. Mi mắt cô khẽ rơi một giọt nước trong suốt, cô vội lấy tay lau đi. Có lẽ cô luôn phải chịu đựng một mình như vậy trong suốt mười năm trời. Đau khổ nhưng không có một ai thấu hiểu hết, chẳng ai có thể tạo nên điểm tựa tuyệt vời như cha mẹ cô cả. Cô phải tự tạo điểm tựa trong cuộc sống cho mình. Bởi vậy mà cô luôn luôn tự lập, nếu cô không đứng lên thì có lẽ mười năm trước Như Nguyệt của hiện tại đã chết từ khi ấy rồi.

- Servin, em về rồi, cuộc điều tra khá thành công, em cũng lấy được khá thông tin từ cảnh sát.

Âm thanh vang dội cả căn phòng kín. Không khí u ám bắt chợt thay đổi. Tư Giai cũng ngừng ăn luôn cả mì. Tiêu Mặc vừa trở về từ đồn cảnh sát và âm thanh vừa rồi là cậu tạo nên.

- Thế nào?

Như Nguyệt đóng chặt cửa rồi kéo chiếc rèm xuống. Cô nhanh chóng lấy lại thần thái của mình. Tiêu Mặc ngồi xuống ghế, nhanh nhẹn trả lời.

- Chúng chỉ là tay sai của một băng đảng buôn ma túy khét tiếng. Bọn chúng đang ẩn náu tại một căn biệt thự riêng ngoài ngoại ô. Chỗ đó khá vắng vẻ, ít người qua lại nên chúng rất dễ làm ăn. Số ma túy chúng ta thu được chỉ là con số nhỏ mà thôi, còn có một lượng không lồ đang ở chỗ bọn tội phạm kia.

Như Nguyệt khẽ nhếch môi cười. Tiêu Mặc hoàn thành rất tốt nhiệm vụ. Cô ngồi trên ghế, đôi mắt xa xăm. Thật tốt khi có thể bắt luôn cả đám tội phạm ấy giúp cảnh sát.

- Mấy đứa biết chị sẽ làm gì đúng không? Thực sự là chị đang rất hứng thú đây! Mà chuyện hôm nay đã cho bảo mật chưa?

- Chị yên tâm, chuyện bắt được bọn hôm nay em đã nhờ cảnh sát giữ kín và cũng đích thân dặn đám người chứng kiến phải im miệng rồi. Em cũng biết chị không muốn để băng đảng lớn kia biết, sẽ kinh động tới chúng.

- Tốt. Ngay tối ngày mai chúng ta sẽ tiến hành điều tra kĩ càng hang ổ của bọn chúng rồi sau đó bắt gọn.

- Được, em sẽ cho người chuẩn bị.

Như Nguyệt đứng dậy, cô thở hắt ra một cái rồi nở nụ cười nhẹ. Cô rất muốn tự mình sẽ hành động lần này. Lâu rồi cô không hành động cùng mọi người. Chuyện lần này sẽ thú vị đây!

Cô bước ra ngoài, phẩy tay gọi Tư Giai và Vĩnh Khang cùng Tiêu Mặc. Mọi người kính cẩn chào tiễn nữ bang chủ. Như Nguyệt bước lên xe, chiếc xe lao đi vun vút trở về đại học A. Mọi người nhẹ nhàng cẩn thận trở về kí túc xá. Trong đêm tối, không ai biết được rằng trong cuộc sống này có những con người đang âm thầm làm việc vì những điều tốt đẹp ngay cả khi không gian đã chìm trong sự yên ắng.

***

Buổi sáng luôn là lúc không khí tràn ngập sự tươi vui và nhộn nhịp. Nó bắt đầu chỉ với một vài điều nhỏ nhẹ nhưng lại làm cho mọi thứ như tràn ngập sự đông đúc. Giọt sương nhẹ lăn trên tán lá xanh rậm rạp, nó trườn mình ra khỏi lá và chuẩn bị đặt chân xuống mặt đất. Nhưng thay vì đặt chân ngay xuống

nó giống như một đứa trẻ lần đầu tiên rời xa cha mẹ bước ra cuộc đời cứ bầu vuu mãi không thôi. Giọt sương ấy cứ cố níu tay vào tán lá, mãi một lúc sau mới quyết định đặt đôi chân bé nhỏ của mình xuống mặt đất.

Âm thanh rộn ràng nhưng không quá lớn làm bùng tỉnh mọi thứ trên trái đất. Mọi thứ bắt đầu thức giấc đón chào một ngày mới. Trong sân trường của ngôi trường đại học A nổi tiếng, học sinh đông đúc đi lại chào nhau những lời chào buổi sáng.

Như Nguyệt đang thay đồng phục trong kí túc xá. Nhìn ra chiếc xô pha trong phòng, cô khẽ mỉm cười nhẹ. Hôm qua Tư Giai đòi ngủ lại với cô bằng được nhưng tối qua mãi xem phim nên ngủ quên luôn ở xô pha. Đến sáng ra Như Nguyệt để ý mới rõ tối qua cô nằm một mình trên giường còn Tư Giai thì ngủ quên nơi khác. Như Nguyệt lại gần Tư Giai, cô vỗ nhẹ bàn tay lên người cô nâng mê ngủ.

- Tư Giai, sáng rồi, dậy đi.

- Chị Như Nguyệt, sáng rồi sao, em nhớ mình mới ngủ được có một chút mà!

Như Nguyệt lắc đầu thở dài. Do cô bé này hôm qua chơi khuya nên mới thế đây. Cô cầm đồng phục của Tư Giai đặt bên cạnh chiếc ghế. Tư Giai dụi mắt một lát rồi cũng nhanh chóng đi vệ sinh cá nhân. Từ nay cô thế là sẽ không dám ngủ khuya quá nữa đâu, vì giờ cô vẫn còn buồn ngủ lắm.

Sau khi sửa soạn xong xuôi, Như Nguyệt cùng Tư Giai đến phòng ăn của trường. Hai người tới đó để ăn sáng. Phòng ăn khá đông người. Học sinh ngồi ăn sáng cười nói vui vẻ nhộn nhịp cả mọi thứ. Như Nguyệt chọn một phần sandwich và một ít nước cam, còn Tư Giai thì muốn ăn vặt nên ăn một ít bánh mì kẹp xúc xích và uống sữa.

Vĩnh Khang và Tiêu Mặc vừa tới nơi. Nhìn từ xa đã thấy hai cô gái đang ăn sáng, họ cũng chọn món ăn cho mình rồi ngồi xuống. Tư Giai đang nhai ngon lành một miếng xúc xích, cô cười tươi nhìn người ngồi bên cạnh mình. Vĩnh Khang uống một ngụm nước, quay sang cười với cô.

- Hôm nay mấy đứa có kiểm tra gì không?

- Không có.

- Thế thì được, tối qua mấy đứa đi cùng chị, giờ mới sức nhớ ra nếu hôm nay kiểm tra thì rất phiền. _ Như Nguyệt uống một ít nước cam.

Bốn người nói chuyện rôm rả, một phần là bàn về vấn đề bắt bọn tội phạm tối qua, một phần là nói vài chuyện khác. Tiêu Mặc đưa mắt nhìn lơ đãng xung quanh, đôi mắt cậu dừng lại trên người một chàng trai. Nhìn anh chàng đó một lúc, cậu bất chợt ngạc nhiên. Người này rất lâu rồi không gặp nhưng cậu vẫn nhớ. Và anh ta lại học ở đây?

- Hey, Thiên Kỳ, anh cũng học ở đây sao?

Như Nguyệt đang ăn một miếng sandwich chợt khựng lại. Cái tên này nghe quen quen. Cô chợt định hình lại một lát, đôi mắt chợt ngạc nhiên tột độ. Không lẽ lại là người đó đấy chứ?

Thiên Kỳ quay sang chỗ người gọi mình. Anh lướt qua, đôi mắt chợt dừng trên người cô gái ấy. Mối anh khẽ hiện lên ý cười, không cần phải tìm kiếm quá lâu, anh cũng đã có thể gặp cô lần thứ hai. Anh có thể hỏi tên cô rồi chẳng? Cảm giác tìm kiếm một người này là vì sao nhỉ? Anh cũng chẳng hiểu chính bản thân mình.

Thiên Kỳ nhìn sang người bên cạnh, là Tiêu Mặc, cậu nhóc anh đã gặp cách đây hơn một năm nhưng anh vẫn còn giữ ảnh cậu nên nhớ rất rõ. Thiên Kỳ tiến lại gần mọi người, anh nhìn Như Nguyệt một cách chăm chú. Như Nguyệt lặng im nhìn anh, mắt đỏ mắt, mọi hành động của cô như dừng lại hẳn, đến nuốt nốt miếng sandwich vào bụng cô cũng không thực hiện nổi.

- Anh đến đây học khi nào vậy?

- Mới thứ năm tuần trước.

-Ồ. Vậy mà không nói với em một tiếng.

- Ai vậy? _ Tư Giai tò mò hỏi Tiêu Mặc.

- Là anh bạn lần trước giúp đỡ tớ trong một lần bị tấn công ở thành phố C, tại vì không thông thuộc địa hình nên bị lừa đánh. Cũng chống trả được nhưng mà có nguy cơ chết ở đấy do quá đông mà tớ lại chẳng gọi thêm được ai. Vừa hay anh ấy xuất hiện. _ Tiêu Mặc chỉ tay sang Thiên Kỳ.

-Ồ, đệ nhất võ trong... à không. Đệ nhất võ mà cũng có lúc khốn khổ vậy sao?

Tư Giai suýt buột miệng về bang hội, cô nhanh chóng chuyển sang trêu chọc Tiêu Mặc. Tiêu Mặc thấy vậy cũng nhanh chóng hợp tác cùng cô, bí mật lớn này không thể nào tiết lộ, nhất là buột miệng nói một cách ngu ngốc được. Cậu hướng ánh mắt sang Vĩnh Khang, ngay lập tức anh hiểu ý.

- Phải đấy ha ha. _ Vĩnh Khang cười lớn.

- Cái gì chứ, mấy người thử ở trong hoàn cảnh ấy xem, không vũ khí, đánh tay đôi mà cầm cự được cả tiếng đồng hồ như tôi với gần trăm tên ấy đùa đâu. _ Tiêu Mặc bĩu môi nguyệt dài nhìn hai người kia vừa là để che giấu Thiên Kỳ, vừa thanh minh bản thân không kém cỏi.

Thiên Kỳ mỉm cười nhìn họ rồi chú tâm nhìn cô gái kia hơn. Như Nguyệt khá bất ngờ, nghe xong câu chuyện của Tiêu Mặc thì càng bất ngờ hơn mà lại còn xen chút tức giận. Chuyện quan trọng vậy mà Tiêu Mặc giấu suốt ngần ấy thời gian? Thật không thể tha thứ được mà.

Thiên Kỳ nhìn biểu hiện trên gương mặt Như Nguyệt mà không khỏi thú vị. Cô đã khiến anh chú ý đến ngay lần đầu gặp mặt. Bây giờ lại làm anh càng cảm thấy thú vị hơn. Thực sự nên diễn tả điều gì khi gặp lại cô đây? Một cô gái nhỏ nhắn nhưng chứa đựng thứ gì đó rất kiên cường. Đôi mắt anh không khỏi ngừng nhìn cô.

- Chào, chúng ta lại gặp nhau rồi! ...

"Chúng ta lại gặp nhau rồi... chúng ta lại gặp nhau rồi..." Khoảng khắc này mọi thứ như ngừng lại. Như Nguyệt ngây người, câu nói ấy khiến cô thất thần. Tiêu Mặc ngạc nhiên nhìn hai người họ. Họ đã gặp nhau sao???

"Chúng ta lại gặp nhau rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh (The Twin)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Tiêu Mặc nhìn Như Nguyệt và Thiên Kỳ thoáng ngạc nhiên. Cậu chưa từng giới thiệu với mọi người về Thiên Kỳ, hôm nay tình cờ gặp anh thì mới giới thiệu. Tuy nhiên biểu hiện của hai người này thực sự không phải là mới gặp lần đầu. Nhưng trước giờ Như Nguyệt ít tự đi điều tra hay xem xét những vấn đề linh tinh ở những nơi khác, hầu như chỉ quanh ở trong thành phố A, còn lại thường giao người khác thực hiện. Vậy thì Như Nguyệt gặp Thiên Kỳ vào lúc nào chứ ?

Như Nguyệt cảm thấy mọi thứ xung quanh như dừng lại trước câu nói của Thiên Kỳ. Cô ngẩn người ra, ngạc nhiên tột độ. Lần trước khi gặp anh cô đã cố tình bỏ về trước mà không nói lời chào cũng như cho anh biết tên mình. Bởi đối với cô, lần gặp mặt ấy cũng chỉ như thoáng qua, không có gì đặc biệt. Cô từng nghĩ đó chỉ là một sự tình cờ mà sau này có lẽ anh và cô sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Không ngờ điều cô nghĩ đã hoàn toàn sai. Như Nguyệt đã gặp lại Thiên Kỳ, mà cuộc gặp mặt này giống như được sắp đặt từ trước vậy. Cái này gọi là vô duyên vô cớ, là tình cờ gặp hay là gì đây ?

Thiên Kỳ thích thú nhìn biểu hiện của Như Nguyệt. Anh khẽ cười nhẹ, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn cô. Vĩnh Khang và Tư Giai nhìn nhau, hai người bọn họ tò mò về những gì đang diễn ra trước mắt. Sao mọi người bỗng dưng im ắng hết lại thế nhỉ ? Tư Giai cau mặt, cô rõ ràng là đã bỏ lỡ thứ gì rồi. Đúng là cô chẳng bao giờ được nghe tin gì hay hết !

- E hèm...

Tư Giai khẽ ho nhẹ, cô làm Như Nguyệt thức tỉnh và định hình lại vấn đề. Như Nguyệt ngẩng đầu lên cười nhẹ để giữ phép lịch sự, gạt đầu nhìn Thiên Kỳ. Đôi mắt tuyệt đẹp của cô nhìn thẳng vào đôi mắt của anh.

- Chào, thật là tình cờ.

Tư Giai nghe thấy vậy càng tò mò hơn bao giờ hết. Cô lấy tay thọc nhẹ vào người Như Nguyệt, gương mặt trẻ con tò mò dò hỏi.

- Gì vậy, chị quen anh ấy à ?

- Lần trước tình cờ gặp trong một vụ cướp.

Như Nguyệt nhẹ giọng đáp. Cô trả lời vắn tắt không thừa cũng không thiếu.

- Ồ.

Tư Giai nghe vậy khá ngạc nhiên. Dù đã nghe được câu trả lời nhưng vẫn còn rất tò mò, cô hỏi cặn kẽ những chuyện xảy ra làm Như Nguyệt khẽ thờ dãi. Thiên Kỳ thấy cô gái nhỏ trẻ con kia dò hỏi "nhật tinh", anh cũng bật cười rồi thuật lại ngắn gọn mọi việc.

Trong khi ba người kia chăm chú nghe Thiên Kỳ kể lại giống như đám trẻ con nghe chuyện cổ tích thì Như Nguyệt ăn tiếp phần sandwich của mình. Cô khẽ lướt qua Thiên Kỳ. Đáng vẻ anh vẫn giống lần gặp trước, có chút gì đó đơn giản mà lại đặc biệt. Cô chột ngấm thẳm trong đầu, lần trước người giúp đỡ Tiêu Mặc cũng là anh, lần vừa rồi lại bắt chột gặp cô. Liệu có phải là tình cờ không vậy chứ ? Cô chột thấy thắc mắc về con người Thiên Kỳ. Những sự việc diễn ra gần đây thật chẳng giống như ngẫu nhiên chút nào !

Tiêu Mặc, Vĩnh Khang và Tư Giai sau khi nghe Thiên Kỳ thuật lại sự tình thì mắt chữ A mồm chữ O nhìn Như Nguyệt. Hóa ra hai người này gặp nhau lại trong tình cảnh khó tả như vậy. Ngẫm ra mọi chuyện cứ như là đùa. Tiêu Mặc gằn gặt cái đầu, quả thực thì Như Nguyệt rất thông minh, thế nên những gì Thiên Kỳ kể chắc chắn là thật rồi, chỉ có điều, giờ cậu mới để ý Như Nguyệt đôi khi cũng có tính tò mò ấy chứ ! Lạnh lùng nhưng đôi khi vẫn quan tâm, tò mò xem xét với những gì xảy ra trong xã hội.

Tiêu Mặc mỉm cười, cậu khoác tay qua người Thiên Kỳ, vui vẻ hỏi.

- Hóa ra là thế, vậy mà em cứ tưởng ở đây chưa có ai gặp anh cơ chứ. Vậy anh học ngành gì vậy, học năm thứ mấy rồi ?

- Anh học ngành quản trị kinh doanh, năm nay là năm thứ tư.

- Ô, vậy anh hơn tuổi chị Nguyệt và tụi em rồi, em thấy anh thú vị rồi nha ! _ Tiêu Mặc cười đùa.

- Cô ấy tên Nguyệt ?

- Phải, là Lâm Như Nguyệt, hoa khôi của ngành sân khấu điện ảnh đấy nha ! _ Tư Giai nhí nhảnh.

Bốn người bàn tán với nhau rôm rả, duy chỉ có Như Nguyệt ngồi suy ngẫm mà không tham gia cùng họ. Như Nguyệt này giờ vẫn quan sát Thiên Kỳ một cách tế nhị. Cô cần điều tra thêm thông tin về Thiên Kỳ. Tính Như Nguyệt đa nghi, bất cứ ai khi quen biết cô cũng đều bị cô điều tra chi tiết. Mà cũng không phải ngẫu nhiên Như Nguyệt nghi ngờ anh. Cô nghi ngờ cũng là có căn cứ, bởi thực tình, cô không tin là anh tình cờ giúp đỡ Tiêu Mặc và tình cờ gặp cô.

"Reng reng"...

Chuông vào lớp reo lên làm cắt ngang cuộc trò chuyện của mọi người. Như Nguyệt ngẩng đầu lên, cô đứng dậy chào mọi người một câu rồi trở về lớp. Mọi người cũng nhanh chóng trở về công việc chính của mình. Lát nữa cô có tiết Ngoại Ngữ, vừa này trước khi đi ăn cô cũng có nhăm qua lại bài trước. Như Nguyệt khẽ quay người lại nhìn Thiên Kỳ, hôm nay gặp anh là một điều xui xẻo hay là may mắn đây nhỉ ?

Thiên Kỳ trở về lớp học. Anh thoáng nghĩ về những người vừa rồi. Đôi môi khẽ cong lên, vừa rồi anh đã biết tên cô gái đặc biệt mà anh đã từng nghĩ đến suốt thời gian qua ấy. Mặc dù không phải là trực tiếp hỏi được cô. "Lâm Như Nguyệt", cô là người mà tên cũng thật khó để biết. Bí ẩn, nhẹ nhàng thoáng qua nhưng để lại ấn tượng sâu sắc.

Giờ học đã bắt đầu được mười phút. Một lát sau Thiên Kỳ mới đưa đôi mắt lên nhìn lơ đãng xung quanh. Thầy giáo đã bắt đầu tiết học rồi. Thiên Kỳ thoáng giật mình. Mãi suy nghĩ nên anh không tập trung chút nào, giáo viên đã giảng được một vài ý rồi mà anh vẫn chưa ghi chép chút nào. Anh lắc đầu, lại để cho một cô gái làm mất tập trung như vậy thật không ổn. Thiên Kỳ cầm bút ghi bài, có lẽ anh phải điều chỉnh lại bản thân mình thật rồi !

***

Tan học, Như Nguyệt sắp xếp sách vở rồi trở lại kí túc xá. Cô khoác ba lô lên vai, bước nhẹ ra khỏi lớp học. Tư Giai từ dãy nhà bên cạnh của trường học nhanh chóng chạy tới đi bên cạnh cô. Hai người cười nói vui vẻ.

Thiên Kỳ cũng đã thích ứng được với môi trường học tập ở đây sau một tuần học tập. Anh rảo bước đến khu để xe của trường. Vì anh không thích ở trong kí túc xá của trường nên ba anh đã chuẩn bị riêng cho anh căn biệt thự gần trường học để tiện việc đi lại. Thiên Kỳ ngẩng đầu lên phía trước, đôi mắt anh dừng lại trên bốn người buổi sáng cùng anh nói chuyện. Thiên Kỳ dựa người ra sau, không biết điều gì làm anh quyết định lại gần bốn người bạn họ.

Nhanh chóng bước lại gần, Thiên Kỳ để chìa khóa xe vào ba lô của mình. Anh đứng bên cạnh Tiêu Mặc, tay khẽ đặt lên vai cậu ta.

- Mọi người sống trong kí túc xá trường hả ?

Tư Giai gật đầu, trên tay cô đang là một vài gói bim bim khoai tây đất tiền. Tư Giai ăn chúng một cách ngon lành, đôi môi hồng hồng dường như không thể từ bỏ được chỗ khoai tây kia.

- Hôm nay tôi muốn mời mọi người đi ăn trưa, cùng đi không ?

- Oa vậy thì tuyệt quá ! _ Tư Giai hai mắt sáng lên, tuy nhiên đôi tay cô vẫn không quên cầm chặt mấy gói khoai tây thơm ngon kia.

Như Nguyệt nhìn Thiên Kỳ, mới gặp có một chút đã cùng đi ăn, cô thấy chẳng tiện chút nào. Như Nguyệt chỉnh lại chiếc ba lô, cô quyết định từ chối lời mời của chàng trai trước mặt.

- Mọi người đi ăn đi, tôi còn có chút chuyện.

Nói rồi Như Nguyệt bước nhanh về phía kí túc xá. Vĩnh Khang, Tư Giai và Tiêu Mặc ngạc nhiên nhìn cô. Tư Giai cầm miếng khoai tây gọt lên không trung, không ý thức được rằng mình cần đưa lên miệng mà cứ quay sang nhìn Tiêu Mặc và Vĩnh Khang.

Thiên Kỳ nhìn theo Như Nguyệt, anh có chút tiếc nuối. Muốn mời cô đi ăn cùng mọi người cũng thật là khó. Anh thoáng thể hiện nét thất vọng nhẹ trên khuôn mặt. Tư Giai tiếp tục ăn khoai tây chột để ý thấy biểu hiện của anh. Cô ngẩng người một lát, nhìn Thiên Kỳ rồi lại nhìn Như Nguyệt. Tư Giai há miệng ngạc nhiên rồi bất chợt cười ranh ma. Cô quay sang nói nhỏ vào tai Vĩnh Khang.

- Có lẽ ở đây có người đã trúng tiếng sét ái tình ngay từ những lần gặp mặt đầu tiên !

Vĩnh Khang vốn là đàn ông nên không hiểu mấy chuyện này lắm. Anh ngu ngơ nhìn Tư Giai rồi hỏi.

- Ai cơ ?

- Ách, không nói với anh nữa, đồ ngốc !

Tư Giai cảm thấy bất lực với cậu bạn trai ngờ nghệch của mình. Cô quay sang Thiên Kỳ cười tươi rói.

- Đi ăn thôi !

Bốn người cùng nhau lên xe của Thiên Kỳ rồi tới nhà hàng nổi tiếng gần đó ăn trưa. Hôm nay đối với Tư Giai thật sự là một điều may mắn. Có thể giúp cô thỏa mãn sở thích ăn uống của mình làm sao Tư Giai không vui được chứ. Bữa ăn dành cho bốn người mà giống như Tư Giai ăn trọn vậy.

Như Nguyệt một mình trở về kí túc xá. Chiều nay cả trường đều được nghỉ nên phòng bếp không có làm việc. Như Nguyệt cũng chẳng quan trọng mấy vấn đề ăn uống này lắm, ăn một chút mì gói cũng là đủ rồi. Cô lấy một hộp mì gói ra dùng cho bữa trưa, vừa ăn vừa xem một vài thông tin trên máy tính.

Một lát sau Tư Giai trở về kí túc xá của Như Nguyệt. Lúc này cô đòi cả ba người kia đưa mình đi mua sắm làm Vĩnh Khang không biết chui đi đâu cả. Khi về Tư Giai mang theo một đồng đồ lễ linh kinh khác nhau còn gương mặt thì tươi phơi phới.

Cô mở cửa bước vào trong, hí hửng sắp xếp đồ đạc này nọ khác nhau. Sau một khoảng thời gian kha khá ngắm nghía những thứ đồ vừa mua, Tư Giai mới bắt đầu để ý đến Như Nguyệt đang ngồi ăn mì gói. Cô nhìn Như Nguyệt mà trong đầu không khỏi thắc mắc. Ở nhà một mình ăn uống khổ cực sao không chịu đi ăn cùng cho vui chứ, Như Nguyệt thì có việc gì quá quan trọng vào ngày hôm nay đâu !

- Chị đúng là không thể hiểu được, dù sao cũng có bận gì đâu mà không chịu nhận lời người ta đi ăn rồi ở nhà khổ sở ôm mì gói như vậy chứ ?

Như Nguyệt vừa đưa một miếng mì lên nhai, vừa nhìn vào màn hình vi tính. Cô trả lời Tư Giai mà không thèm nhìn người mình đang nói chuyện cùng.

- Đối với chị thì chẳng có gì cực khổ cả.

- Hừ, em chịu thua chị !

Như Nguyệt cũng thật tình, có người để ý mà cũng dửng dưng không quan tâm như vậy. Rõ ràng qua quan sát cái anh chàng Thiên Kỳ kia đã thích Như Nguyệt từ ngay vài lần gặp đầu tiên rồi. Tư Giai ngắm nghía, mặc dù cô thấy như vậy nhưng cũng chưa thể chắc chắn anh ấy thích Như Nguyệt. Mà nếu có thích thì với cách làm của Như Nguyệt hay của người trong bang Thorns thì anh ta sẽ phải bị điều tra từ a đến z không trừ một chi tiết nào hết. Làm sao có thể chắc chắn anh ta là người tốt ngay được chứ !

"Ring ring"... Tiếng chuông điện thoại của Như Nguyệt khê vang lên. Cô đưa tay với lấy chiếc điện thoại, đưa lên tai nghe. Đầu dây bên kia là giọng nói của một chàng trai.

- Bang chủ, chúng tôi đã điều tra xong rồi ạ !

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh (The Twin)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Buổi tối, 19 giờ 00 phút, ngoại ô thành phố A.

Tư Giai ngồi vắt vẻo trên đầu chiếc BMW đen bóng. Bàn tay cô khẽ lướt chiếc điện thoại của mình, đôi môi màu hồng đào khẽ mỉm cười trông thật quyến rũ. Trên người cô vận một chiếc váy đỏ đen dài đến đầu gối hơi bó sát vào người, mái tóc cột thấp hơi xoăn nhẹ ở phần đuôi tung bay theo gió. Lúc này trông Tư Giai quả thực rất xinh đẹp và đương nhiên, nó làm trái tim Vĩnh Khang thổn thức liên hồi.

Như Nguyệt đang cùng người của bang hội quan sát chiếc biệt thự to lớn ở ngoài ngoại ô. Gương mặt xinh đẹp của cô được ẩn dưới chiếc mặt nạ dạ hội bắt mắt nhưng lại rất dễ quan sát xung quanh. Cô khoác lên mình một bộ đồ đen thoải mái, thuận tiện cho việc hoạt động chân tay. Như Nguyệt khẽ liếc về phía biệt thự, quả là rất to, đúng là kiếm tiền bằng nghề buôn lậu thật sự rất nhiều lợi nhuận. Nhưng cô khinh rẻ cái cách kiếm tiền ấy.

Như Nguyệt liếc mắt sang Tư Giai, nhìn cô nàng dễ thương kia nghịch điện thoại, cô khẽ thở dài. Nhìn từ đầu tới chân của cô nàng trẻ con này, Như Nguyệt khẽ phàn nàn.

- Em thật sự không biết hay giả vờ không biết vậy ? Đi hành động lại mặc một bộ đồ như thế kia ? Đây có phải là tối vũ trường vui chơi đâu chứ ?

Tư Giai khẽ cười, cô biết ngay là bản thân sẽ bị phàn nàn, nhưng cô lại không dành nhiều thời gian bận tâm đến điều đó. Quả thực bây giờ nhìn lại bản thân mình, cô cũng thấy thật ảm ương. Mặc một chiếc váy đi bắt tội phạm, lúc đánh nhau sẽ ra sao đây nhỉ ?

Tư Giai tắt chiếc điện thoại, cô nhảy xuống khỏi mui xe. Nhẹ nhàng lại gần Vĩnh Khang, cô quay người về phía Như Nguyệt.

- Bây giờ thì em cũng thấy cái bộ đồ này thực sự quá điên rồ cho việc hành động.

Như Nguyệt khẽ lắc đầu, bây giờ nhận ra thì có thể làm gì ? Không lẽ lột đồ ra tại đây ? Cô đưa ánh mắt về phía căn biệt thự, miệng nói.

- Hôm nay em lo liệu việc lái xe và bắn tỉa. Với bộ đồ kia, đừng nên xông vào làm gì.

- Bắn tỉa ? Ý kiến không tồi, em đồng ý, lâu rồi không làm việc đó.

Tiêu Mặc sai người đem dụng cụ cần thiết cho việc bắn tỉa tới. Tư Giai vui sướng cảm lấy chúng, ánh mắt hiện rõ sự thích thú. Cô lúc nào cũng mang một sắc thái rất trẻ con, có chút ngang bướng và phiền phức.

Như Nguyệt chờ người trong bang tập hợp lại gần. Cô quan sát địa thế căn biệt thự. Tiêu Mặc dùng máy tính quét qua một lượt, đôi mắt cậu nhanh nhẹn kết hợp với bàn tay của mình.

- Có tổng cộng là năm camera bảo vệ căn biệt thự ấy. _ Tiêu Mặc nói.

Như Nguyệt nhếch đôi môi cười. Camera à ? Với trình độ của Tiêu Mặc thì quá đơn giản đi.

- Tiêu Mặc lo liệu mấy cái camera phiền phức ấy, chúng ta sẽ đột nhập vào đó, bắt bọn chúng và một điều quan trọng là phải tìm ra kho chứa hàng.

- Vâng thưa bang chủ.

Tiêu Mặc chuẩn bị công việc vô hiệu hóa những chiếc camera từ xa của mình. Cậu thành thạo sử dụng những dụng cụ cảm biến và laser chiếu thẳng vào chiếc camera. Chỉ trong vài phút, những chiếc camera đã bị vô hiệu hóa hoàn toàn. Nhờ vào máy tính, việc xác định chính xác vị trí các camera để vô hiệu hóa là điều vô cùng đơn giản đối với Tiêu Mặc.

- Xong rồi đấy, bắt đầu thôi.

Lần lượt từng nhóm người được chia ra đi theo từng hướng đột nhập vào căn biệt thự. Tư Giai cùng nhóm bắn tỉa nhanh chóng tìm vị trí thuận lợi. Cô ngồi trên sân thượng của một tòa nhà bỏ hoang gần đó. Nơi đây có thể dễ dàng bắn dù ở bất kì góc nào. Quả là tuyệt vời !

Như Nguyệt nhẹ nhàng tiến vào căn biệt thự. Cô luôn ra phía sau một bức tường quan sát. Chợt có bóng một tên cao to xuất hiện, cô nhanh chóng núp sâu vào trong. Nhóm thứ hai được Vĩnh Khang dẫn đường, anh đi từ góc khuất của tầng hầm gần đó. Có lẽ nơi đây là nơi chứa hàng. Cần thận là điều vô cùng cần thiết trong trường hợp này. Bọn chúng rất đông, không phải là ít người nên cũng không hề dễ đối phó.

Tiêu Mặc ngồi quan sát màn hình máy tính, cậu chăm rãi tìm xem có nơi nào của căn biệt thự có thể là nơi giấu hàng hay không. Đồng thời cậu cũng quan sát để chỉ đạo hướng đi cho hai nhóm đang hành động và những người trong nhóm bắn tỉa. Cậu khẽ thở dài, bắt một đám tội phạm mà cần dùng đến bắn tỉa thì cũng hơi quá. Nhưng Như Nguyệt nói làm vậy để chắc ăn. Chẳng có ai là giỏi hoàn toàn cả, có thể trong lúc hành động họ sẽ xảy ra sai sót và việc bắn tỉa sẽ thuận lợi hơn. Và đương nhiên, họ sẽ chẳng bắn chết ai cả, một là bắn vào chân, hai là vào tay, ba là vào súng hay dao của bọn chúng. Việc giết người không phải là thói quen của bang Thorns nếu không cần thiết.

Tiêu Mặc quan sát một lúc chợt dừng lại. Cậu nhanh chóng phóng to màn hình của một căn phòng kín. Là một cô gái, cô ta đang bị trói và bịt miệng. Thông qua máy tính cũng chưa rõ ràng lắm nhưng cậu có thể chắc chắn rằng cô ta đang bị giam cầm.

- Như Nguyệt, chị nghe không ?

- Có, nói đi.

- Trên tầng hai, tại căn phòng đối diện với tầng thượng mà Tư Giai đang đứng là một cô gái đang bị nhốt.

- Đứng rồi chị Như Nguyệt, em cũng vừa nhìn thấy thông qua ống quan sát của súng bắn tỉa. _ Tư Giai bắt chợt nói lớn vào bộ đàm. - Mà nhìn cô ta rất quen... chờ chút, hình như là người mẫu Thiên Du thì phải, rất giống cô ấy, em vừa mới đọc tin tức về ảnh của cô ấy xong mà.

- Thiên Du ? Hai ngày trước cô ta có bị bắt cóc. _ Vĩnh Khang chợt khựng lại.

- Không lẽ là tổng tiền ? Cùng là bọn này làm ? _ Tiêu Mặc có chút bất ngờ.

- Bang chủ, chúng ta nên làm gì ?

- Phải cứu cô ấy thôi. Mọi chuyện trở nên rắc rối hơn rồi, có lẽ mang theo súng bắn tỉa là đúng đắn đấy. _ Như Nguyệt thở dài.

Nhanh chóng, Như Nguyệt tiến sâu hơn vào căn biệt thự. Cô đâm một tên gác cửa vài nhát làm hắn bất tỉnh nhân sự. Nhóm một nhanh chóng tiến vào bên trong. Có lẽ Vĩnh Khang sẽ lo việc tìm kho hàng, cô nên đi cứu Thiên Du thì hơn. Mà ngoài ra cô còn cần tìm ra tên cầm đầu và bắt hắn nữa.

***

Trên tầng hai.

Một tên sấm sỏ đầy mình tiến vào căn phòng giam giữ cô gái kia. Hắn ta mở mạnh cửa rồi lại gần cô gái ấy. Thiên Du nhìn thấy hắn ta mặt trở nên hoảng loạn. Cô lùi người về phía góc tường, cả cơ thể ra sức chống đối.

- Cô em xinh đẹp, sao mãi chưa thấy ai liên lạc với em nhi ? Ai bảo thằng người yêu của em đã làm cho đàn em của anh bị bắt và suýt nữa gây hại tới anh cơ chứ nhi ? Thằng hỗn láo đó, nó nên biết điều, lo tốt chuyện của mình, đừng có xía mũi vào chuyện người khác. Hôm nay cô em bị như thế này là do lỗi của nó cả đấy ! Ha ha...

- Uhm um...

Thiên Du ra sức né bàn tay bẩn thỉu của hắn đang nâng cằm mình. Cô vô cùng hoảng loạn. Cô thực sự rất muốn khóc. Nhưng ở trước con quỷ này, cô không thể để cho mình khóc, mà bản thân phải kiên cường.

- Ô muốn nói gì à ? Để anh gỡ băng ra cho em dễ nói chuyện nhé !

"Roạt"...

Thiên Du ôm lấy khoe miệng, cô là con gái nhưng hắn không hề nhẹ nhàng chút nào. Tháo băng dính một cách tàn bạo. Miệng cô khẽ đỏ lên vì đau rát. Thiên Du cầm hờn nhìn hắn, bây giờ cô chỉ muốn bản thân có thể đánh chết con người tàn tiện kia.

- Anh ấy không sai ! Anh ấy là một cảnh sát tốt, điều anh ấy làm là vì công lí. Loại người như mày sẽ không bao giờ hiểu được !

- Công lí ? Đúng đấy ? Đối với tao công lí chẳng là gì, chỉ cần nó làm gì cản trở tao thì nó sẽ phải gánh hậu quả. Được rồi, tao nên xử đẹp mày chứ nhi ?

Nói xong hắn liền dính băng dính trở lại miệng Thiên Du. Hắn lôi cô ra khỏi căn phòng đó. Thiên Du sợ hãi, hắn định làm gì với cô ? Hắn muốn đưa cô đi đâu ?

***

- Như Nguyệt, không hay rồi, Thiên Du bị một tên nào đó lôi ra khỏi căn phòng đó rồi. Làm sao để tìm cô ấy đây ? Em không thể xác định được hắn lôi cô ấy tới phòng nào cả. _ Tư Giai vội vã lên tiếng.

Như Nguyệt chột ngừng lại. Đưa đi ? Nhưng rốt cuộc là đưa đi nơi nào ? Như Nguyệt chột tới sầm mặt, không lẽ bọn chúng định làm gì cô gái này ư ? Khốn kiếp, việc xác định phòng trở nên khó khăn rồi. Nắm chặt hai tay, Như Nguyệt bực bội.

- Chết tiệt, mọi chuyện trở nên rắc rối hơn rồi ! Nó đã vượt qua tầm kiểm soát của mình.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh (The Twin)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Chiếc kim giây màu trắng bạc liên tục nhích từng chút một. Thời gian trôi qua một cách nhanh chóng, mọi người nín thở nhìn xung quanh. Như Nguyệt đặt tay lên trán, khuôn mặt cô khẽ cau lại. Từng giây đồng hồ trôi cũng khiến cô cảm thấy bực mình. Đối với cô, trong tình huống hiện giờ, dù là một giây cũng quý.

Nhìn xuống chiếc đồng hồ của mình, Như Nguyệt thoáng bực mình. Hiện giờ đã là bảy giờ ba mươi phút tối. Cô đã mất mười phút để suy tính nên hành động sao cho đúng đắn để không ảnh hưởng đến cô gái kia.

Nhìn lên tầng trên, hắn đã đưa Thiên Du đi được mười phút sau khi cô nhận được thông báo từ Tư Giai. Liệu có sao không đây ? Như Nguyệt lo lắng cho cô gái ấy. Hiện giờ cô cảm thấy bản thân mình thật kì lạ. Mọi ngày cô làm việc rất kĩ lưỡng, khả năng thành công rất cao, nhưng sao hôm nay cô lại hành động kém như vậy chứ ? Do cô chuẩn bị chưa tốt ư ?

***

Thiên Du đã bị đưa tới một căn phòng, cô bị tên đàn ông đó ném mạnh xuống giường. Bàn tay cô run rẩy, bất giác túm chặt lấy tấm ga trải giường. Nơi đây là một căn phòng VIP, bài trí rất đẹp. Nhưng bây giờ cô chẳng còn tâm trí để khen nó nữa. Thiên Du sợ hãi, đừng nói hắn định làm nhục cô chứ ? Lo lắng tột độ, Thiên Du vội lao ra cánh cửa cố sức đẩy cửa ra. Tên đàn ông to con thấy vậy đi tới túm tóc cô, ném trở lại giường.

- Sao, muốn chạy hả ? Vô ích thôi.

Thiên Du lùi lại, nước mắt bắt đầu rơi. Hắn ta xông tới định xé áo váy cô ra. Thiên Du dùng tay cào vào người hắn. Bây giờ điều cô có thể làm chỉ có thể là chống đỡ. Cô thầm ước trong lòng, mong muốn thượng đế thương hại cô.

Tên kia bị cào khá là đau, hắn nổi giận, đè cô xuống giường bóp mạnh cằm. Nước mắt cô càng rơi nhiều, sức cô không thể nào chống đỡ nổi hắn. Giãy giụa, cố gắng đẩy hắn nhưng không được, Thiên Du cảm thấy đau đớn, tui nhục hơn bao giờ hết. Trong lúc Thiên Du đang tuyệt vọng nhất thì bất chợt tiếng điện thoại của hắn vang lên.

- Mẹ kiếp, a lô, có chuyện gì ?

- Đại ca, từ tối đến giờ em cứ thấy là lạ. Lúc này còn thấy mấy cái đốm sáng đỏ từ đâu nó rọi lên nóc biệt thự, em nghi ngờ đi kiểm tra, không ngờ camera trong biệt thự đã bị vô hiệu hóa hết rồi. Hình như có đứa đột nhập.

Tên cầm đầu chợt khựng lại, đôi mắt trở nên sắc lạnh như một con thú. Không khí trùng xuống, rồi bất chợt hắn khẽ cười.

- Cứ kệ chúng nó, lừa chúng nó vào hang rồi giết tất !

- Vâng thưa đại ca.

Hắn ta tắt điện thoại đi, nhếch môi lạnh. Nhìn sang Thiên Du đang lấy chân che lấy thân mình khóc nức nỏ, hắn ta bực mình. Hôm nay tạm tha cho con bé này, tình hình hiện giờ không thể tiếp tục vui vẻ được nữa. Hắn lấy áo mặc vào, trong đầu bắt đầu suy tính. Hắn vốn là đàn em của một ông trùm khét tiếng. Mặc dù chỉ là đại ca một băng đảng nhỏ nhưng hắn vô cùng thông minh. Có thể gọi là thừa sức đấu với Như Nguyệt. Mặc dù không phải là một bang phái lớn nhưng chúng làm ăn rất bài bản và luôn nhận được sự trợ giúp từ ông chủ nếu cần thiết.

Bằng chứng chứng tỏ cách làm việc bài bản của chúng là mặc dù tối nay Như Nguyệt đã chuẩn bị rất kỹ càng nhưng vẫn bị người của chúng phát hiện, chứng tỏ chúng được đào tạo tốt tới mức nào. Và tất cả những kỹ năng đó đều do ông chủ của chúng chỉ dạy rồi cho chúng tách ra thành nhóm nhỏ để làm ăn cho ông ta. Có thể nói, bọn chúng thực sự không tầm thường !

- Hừ, dám đến đây, chúng tỏ bọn mày gan không nhỏ ! _ Tên cầm đầu lên tiếng sắc lạnh.

***

Ở bên dưới, góc khuất hành lang tầng hai.

Lúc chiều Như Nguyệt định cho cả bang hội vào căn biệt thự này bắt giữ chúng nhưng suy đi tính lại, vì chưa có đủ bằng chứng buộc tội chúng buồn lậu nên đành phải đột nhập vào trong tìm kho hàng như bây giờ. Tuy nhiên việc Thiên Du có ở đây nằm ngoài dự liệu của cô. Nếu bây giờ không cẩn thận, bọn chúng có thể lấy cô ấy ra uy hiếp. Khế thờ dài, bây giờ trước hết phải tìm cách xác định vị trí của Thiên Du đã. Cứu cô gái này là một công việc hết sức khó khăn trong hiện tại.

- Vĩnh Khang, tìm thấy nơi chứa hàng chưa ? _ Như Nguyệt gọi thông qua bộ đàm gắn trên tai.

- Vẫn chưa, căn hầm này xây cứ như mê cung không bằng. Bọn chúng đầu tư rất nhiều vào bảo vệ hàng hóa buồn lậu đấy ! _ Vĩnh Khang nói lại.

Vẫn chưa tìm thấy à ? Một thật đấy, rốt cuộc thì làm sao để có thể có bằng chứng buộc tội chúng nhanh hơn đây ? A, điên đầu quá, lúc ở địa bàn bang Thoms cô cũng suy tính rất kỹ, nhưng không ngờ bọn chúng lại cất giấu hàng kỹ tới vậy. Không lẽ bọn chúng biết luôn có người nghi ngờ chúng buồn lậu ?

- Tiêu Mặc, ngôi biệt thự này đã từng bị cảnh sát khám xét chưa ?

Tiêu Mặc đang cố gắng dò tìm vị trí của Thiên Du chợt nghe tiếng Như Nguyệt vọng ra từ bộ đàm. Cậu tìm kiếm thông tin rồi nhanh chóng trả lời.

- Rồi ạ.

Quả nhiên ! Vậy mà cô lại không tính đến trường hợp này sớm hơn. Bởi vì chúng đã từng bị điều tra nên đương nhiên không thể nào để hàng lộ liễu được, nhất định sẽ cất kỹ hơn mức bình thường. Và đương nhiên, cách xây hầm để kho chứa hàng là tốt nhất. Cũng không loại trừ khả năng căn hầm ấy là căn hầm có cài đặt mật thất. Cho dù giả thiết này thực sự có hơi quá nhưng cũng không phải là không thể xảy ra.

Ngước mắt lên tầng ba, căn biệt thự ở đây xây theo phong cách trong suốt. Nghĩa là các lan can tầng và bức chắn được làm bằng kính nên ở phía dưới có thể quan sát rõ ràng ở phía trên có bao nhiêu phòng. Như Nguyệt khẽ đếm, có tất cả là năm căn phòng. Theo như Tư Giai nói thì căn phòng Thiên Du vừa rời khỏi là căn phòng ở góc trong cùng bên tay phải. Vậy là còn bốn phòng. Tầng ba là tầng cuối cùng có phòng ngủ ở đây. Bởi theo Tiêu Mặc phân tích thì tầng bốn là bể bơi, khu vui chơi, rượu chè, cờ bạc và trên cùng là sân thượng cũng là nơi thoát thân trong trường hợp khẩn cấp.

Nơi cô đang đứng là tầng hai.

Theo như động tĩnh từ nãy tới giờ và thông qua việc kiểm tra cẩn thận, tất cả các phòng ở tầng hai đều trống người. Vậy thì Thiên Du chỉ có thể bị lôi vào một trong bốn phòng kia. Nhưng nếu muốn làm gì cô ấy tại sao không ở nguyên căn phòng vừa rời mà phải đưa đi ? Thật điên đầu mà !

Khoan đã, theo như Tư Giai nói, căn phòng vừa rời rất trống trải, có mỗi một cái ghế và tấm nệm để Thiên Du ngồi. Thiên Du vốn là người mẫu xinh đẹp, mặc dù có thể bọn chúng muốn thứ khác ở cô ấy nhưng trường hợp muốn làm nhục Thiên Du là rất cao. Nếu muốn cô ấy, đương nhiên phải đưa cô ấy tới một phòng ngủ VIP nào đó.

Như Nguyệt ngẫm lại một chút, cứ mất thời gian suy nghĩ thế này sợ là sẽ muộn mất thôi ! Nếu không nhanh chóng cứu kịp thì nguy mất.

- Á...!

Bất chợt trên tầng trên có âm thanh lớn phát ra. Là giọng của một cô gái. Không lẽ là... ?

Như Nguyệt nhanh chóng cho người lên phía trên, cẩn thận quan sát. Càng đến gần căn phòng trong góc bên trái, càng nghe rõ tiếng kêu. Như Nguyệt chợt ngưng lại một lát. Khoan đã, sao suốt từ nãy tới giờ không hề có tiếng động nào mà tới tận bây giờ mới có tiếng kêu lớn như vậy ? Không lẽ... ?

"Cạch"

Đồng loạt vài chục tên mặc đồ đen chìa vũ khí về phía nhóm Như Nguyệt. Tên cầm đầu cười ha hả bước ra khỏi căn phòng kia. Quả nhiên, cô đã bị lừa. Ngày hôm nay, cô thật sơ suất ! Tại sao lại có thể manh động không suy nghĩ mà lao lên như vậy. Nếu như Thiên Du có thể hét thì đã hết cách đó năm phút rồi, làm gì có chuyện đến tận bây giờ mới hét lên như vậy. Cô thật ngu ngốc, tại sao ngày hôm nay cô lại làm việc kém đến thế cơ chứ ?

- Bọn mày dám xông vào biệt thự của tao, chán sống rồi à ? Định lò mò đi tìm cái gì đấy ?

Tên cầm đầu hất hàm. Hắn ta cho rằng bây giờ nhất định nhóm người của Như Nguyệt phải rất lo lắng. Một tên lại gần tai hắn nói nhỏ gì đó. Hắn liền sai thêm một nhóm chuẩn bị dưới tầng hầm.

Như Nguyệt không hề lo sợ, cô khề nhếch môi cười. Tên cầm đầu thấy vậy chợt thay đổi sắc mặt, trở nên khó coi. Con nhỏ đó không biết sợ là gì à ?

- Tiêu Mặc ! _ Như Nguyệt nói khề vào bộ đàm.

- Toàn đội một chú ý, tất cả nhắm súng phá vỡ hết tất cả cửa sổ, ai đem theo pháo hoa ném hết ra phía ngoài để phát tín hiệu nơi mọi người đứng chờ nhóm bắn tỉa trợ giúp và phải hết sức cẩn thận kéo chúng bắn lại. _ Tiêu Mặc nói lại cho mọi người nghe.

Vì Như Nguyệt đang đứng ở đó nên không thể đưa ra kế hoạch tác chiến được mà phải thông qua Tiêu Mặc truyền đạt lại. Tiêu Mặc làm việc với cô đã lâu, đương nhiên hiểu rõ cô muốn gì.

Tất cả giương súng lên bắn nhanh như chớp về phía các cửa kính làm bọn chúng ngạc nhiên. Như Nguyệt ném pháo hoa về phía hai góc tường kính trong suốt. Bọn chúng vội né đường đạn do người của Như Nguyệt bắn. Tên cầm đầu khá ngạc nhiên, sao lại bắn chệch hết ra ngoài cửa kính như vậy ? Hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần, ra lệnh.

- Bắn chúng nó !

Tư Giai nghe rõ mồn một những gì tên kia nói. Khuôn mặt trẻ con thường ngày của cô ngay lập tức đánh lại, tập trung vào súng.

Phía bên trong, đàn em của hắn vừa giương vũ khí lên, cả đám cười hiêu hăng. Chúng cho rằng người của Như Nguyệt sẽ bị chúng bắn toi tả. Như Nguyệt phẩy tay ra hiệu cho mọi người, tất cả đồng loạt lặn người qua một bên trú sau các bức tường. Bọn chúng định bắn nhóm Như Nguyệt nhưng bất chợt có một tia đỏ xẹt qua, đồng thời vũ khí trên tay chúng rơi hết xuống đất. Tất cả chỉ biết ôm tay, đầu đón nhìn xuống. Là nhóm bắn tỉa đã hành động, bắn vào tay chúng !

Như Nguyệt khề cười, nhóm bắn tỉa đã bắn rất chuẩn xác, cứu nguy cho nhóm của cô trong lúc này. Tên cầm đầu lập tức nhìn ra cửa kính và các bức chắn trong suốt vừa bị bắn vỡ, nhanh chóng ra lệnh cho số đàn em còn lại lủi vào trong góc tường. Khốn kiếp, thì ra vừa rồi bọn chúng đồng loạt bắn về cửa kính là để ra hiệu cho đồng bọn bắn tỉa. Hắn đã không để ý tới điều đó.

Tư Giai ở phía căn nhà bỏ hoang nở nụ cười nửa miệng quỵn rừ. Vừa rồi cô và mọi người bắn thật chuẩn quá đi ! Quả là tuyệt vời khi ở chân một tay bắn tỉa !

Tiêu Mặc quan sát màn hình máy tính mà nóng ruột. Không biết đám Vĩnh Khang thế nào rồi, tìm được kho hàng chưa ? Ngay khi tìm được kho hàng, Tiêu Mặc sẽ liên hệ thêm cả cảnh sát vào cuộc để tóm chúng. Hiện tại chưa có bằng chứng, cậu chưa thể làm vậy. Chỉ có thể để mọi người vào trong dò tìm thôi.

Phía bên dưới tầng hầm, Vĩnh Khang đã tìm ra nơi chứa hàng, nó được bao phủ kỹ lưỡng bởi lớp nguy trang là vàng bạc. Lật lên xem từng thứ, anh khề cười.

- Bọn mày thực sự là giỏi lắm đấy biết không ? Phá hủy được hệ thống an ninh của bọn tao, giờ còn tìm ra cả kho hàng, nhưng mà rất tiếc là đời bọn mày hôm nay tàn rồi !

Bất chợt có một giọng nói vang lên trong góc căn hầm. Một đám đông quây quanh người của Vĩnh Khang. Chúng cười một cách đều cang.

Vĩnh Khang ổn định lại tình hình. Đôi mắt anh kiên định. Nếu "tàn" dễ dàng vậy thì anh đã chẳng phải là Vĩnh Khang rồi. Mặt đối mặt, thời gian như ngừng trôi.

(còn tiếp)

Chương 9

Mặt trăng trên bầu trời từ từ khuyết dần đi một nửa. Ánh sáng từ mặt trăng tỏa ra xung quanh cũng dần yếu bớt đi, tạo nên không khí u ám bao trùm lên mọi vật. Đã gần một tiếng trôi qua kể từ khi Như Nguyệt cùng mọi người đặt chân bước vào bên trong căn biệt thự. Bây giờ đã là 19 giờ 50 phút.

Trong căn hầm, Vĩnh Khang mặt đối mặt với đám đàn em của tên cầm đầu kia, anh khẽ nhếch đôi môi cười, giờ thì có thể để Tiêu Mặc gọi cảnh sát tới rồi đây, bởi anh đã tìm được kho chứa hàng rồi.

- Tiêu Mặc, thông qua tín hiệu anh gửi chắc cậu biết cần làm gì rồi chứ ?

Bên ngoài biệt thự, Tiêu Mặc nhìn vào màn hình vi tính khẽ nở nụ cười. Vĩnh Khang đã truyền thông tin tới rồi, giờ thì bắt đầu cuộc chơi nào. Thoms cũng chỉ hành động một phần đến đây thôi, còn lại phải giao cho cảnh sát chứ nhỉ, chứ nếu Thoms cứ làm quá nhiều, cảnh sát đến mất việc mất thôi. Tiêu Mặc thực hiện nốt một số thao tác trên máy tính rồi nói lại vào bộ đàm.

- Tất nhiên rồi, việc cần phải làm thì phải rõ chứ.

Vĩnh Khang cười nhẹ một tiếng rồi ngay lập tức nghiêm mặt. Đám côn đồ kia nhìn Vĩnh Khang một cách đần độn, chúng không hiểu anh đang làm cái gì và tại sao lại cười trong khi bản thân đang gặp nguy hiểm. Tên tóc đỏ hất hàm về phía trước, lên giọng nói.

- Sắp chết rồi mà còn cười được à ? Xem ra chúng mày sợ quá thành ra điên rồi. Anh em, chúng mày xông lên, bắt sống chúng nó giao cho đại ca.

Mấy tên to con nhào lên đánh nhóm Vĩnh Khang, anh khẽ hừ lạnh một cái rồi cũng bắt đầu trận đấu. Nếu như anh không có võ để đánh lại bọn chúng, thì đã chẳng thể là một thành viên của Thoms và cũng chẳng đến đây rồi. Sợ ư ? Cho dù gặp phải đối thủ mạnh thì anh cũng không từ bỏ việc chiến đấu.

Quả như dự đoán, đám côn đồ ở đây không phải những kẻ tầm thường chỉ mạnh mẽ như những đám bèo bọt khác. Chúng quả thực có được qua một khóa đào tạo và đương nhiên sức đánh của chúng cũng ngang ngửa nhóm Vĩnh Khang.

Vĩnh Khang đâm một vài tên ngã xuống, anh bẻ cổ tay, khuôn mặt đánh lại có một chút của sự tức giận. Kho hàng này đã làm khổ sở biết bao người, ngày hôm nay nhất định anh phải cùng Thoms đem chúng đưa ra phán xét.

Tiêu Mặc đã liên lạc với cảnh sát, cậu cũng muốn cảnh sát nhanh chóng đến để xử lý cho xong mọi thứ mà còn về, sáng mai phải tiếp tục đến trường, nếu chẳng may vào trường quá muộn sẽ khiến người ta để ý và nghi ngờ. Bây giờ đã là 8 giờ 20 phút tối rồi, dù sao cũng đã có thể bắt chúng, vậy thì cứ nhanh lên là được.

Trên tầng hai của tòa nhà, Như Nguyệt vẫn ngồi trong góc tường ung dung chờ đợi sự xuất hiện của cảnh sát. Bây giờ cô đang nắm chắc phần thắng, ở bên ngoài đã có nhóm bắn tỉa yểm trợ, bọn côn đồ lại không dám lộ mặt ra khỏi chỗ trú vì sợ bị bắn, cô chẳng cần gì phải xông ra làm chi cả, có đánh thì cũng như vậy, không đánh và ngồi hưởng thụ vẫn hơn.

Trong góc tường, tên cầm đầu chợt cảm thấy sốt ruột, từ này tới giờ hắn không thấy phía bên Như Nguyệt có động tĩnh gì cả, điều này làm hắn ló lắng. Hắn không phải kẻ ngốc, chắc chắn Như Nguyệt đang có tính toán gì đó nên mới im lặng như vậy, bởi vì bọn chúng đang bị kẹp giữa hai bên nòng súng, không thể tùy tiện ra tay như ban nãy. Nhưng điều hắn thắc mắc là nếu đã chắc chắn bọn hắn đang ở thế bị động, tại sao còn không hành động ngay đi ? Còn nữa, chúng theo lệnh ai để đến đây tìm hàng và giải cứu con nhỏ người mẫu đó ?

Tên cầm đầu nhìn về dãy nhà phía ngoài cửa kính. Chắc chắn nhóm bắn tỉa đang ở đó. Bây giờ hắn đang ở thế bị động, nhưng không phải là không thể làm gì để vô hiệu nhóm bắn tỉa đó. Hắn sai đàn em ném bom khói ra ngoài cửa sổ, che hết tầm nhìn của nhóm bắn tỉa.

Như Nguyệt ngay lập tức cùng đàn em giương súng, dù ở thế chủ động, dù ở trong trạng thái ung dung chờ đợi cảnh sát, cô vẫn qua sát tên cầm đầu một cách cẩn thận. Đúng như cô nghĩ, hắn khá thông minh và đương nhiên là hắn sẽ chẳng bao giờ chịu để bản thân cứ mãi ở thế bị động như vừa rồi.

Tên cầm đầu cũng nhanh chóng đưa đàn em ra khỏi tầm bắn của nhóm bắn tỉa, tuy nhiên vẫn phải mặt đối mặt với nhóm Như Nguyệt. Hắn cùng đàn em giương súng, hai bên đối mặt nhau. Tên cầm đầu mở một đường ở tầng hai, ngay lập tức kiến trúc ở đây có sự thay đổi, tạo nên một góc tường khuất mới.

- Khá thông minh đấy ! _ Như Nguyệt nói.

- Cũng khá cẩn thận đấy !

Tên cầm đầu nhếch mép cười, hắn khẽ ra ám hiệu với đàn em, hắn vẫn còn một vũ khí tuyệt vời nữa, đầu thế không sử dụng được. Trong góc tường khuất kín, Thiên Du này giờ bị giấu ở đó, bây giờ hắn mới cho người đưa ra. Như Nguyệt thoáng ngạc nhiên, bọn chúng lại định dùng Thiên Du để làm mồi nhử, thì ra Thiên Du được giấu ở đây.

- Ừm, cứu tôi với, xin mấy người cứu tôi với !

Thiên Du nước mắt dàn dụa bị một tên túm người, dí súng vào đầu. Như Nguyệt đôi mắt sẫm lại, nhìn từ trên xuống dưới, có rất nhiều vết thương do bị đánh. Đối xử với một cô gái một cách quá đáng như vậy, chỉ có thể là một lũ cận bã như bọn chúng mới có thể làm được.

Tên cầm đầu cười cợt, hất tiến đến dùng dao khê cạo lên người Thiên Du rồi nhìn Như Nguyệt một cách đều cang. Cả người Thiên Du run lên bần bật, cô không phải chỉ là sợ chết mà còn là do cô ghê sợ bàn tay kia của hắn, bàn tay tàn bạo và bần thiêu.

- Có muốn xem tao lấy một ít máu của nó không ? _ Tên cầm đầu hất mặt về phía Như Nguyệt.

Như Nguyệt không nói một nửa lời, cô quan sát từng hành động của hắn. Thiên Du làm trong ngành người mẩu và còn là một người mẩu quốc tế, giao lưu với nhiều đất nước. Ất hẳn cô phải biết tiếng nước ngoài. Nhưng tên kia chắc hẳn cũng biết một vài tiếng nước ngoài, cô phải gợi ý sao cho Thiên Du hiểu mà bọn chúng không thể nào hiểu được.

- Được rồi, tao cảm thấy mệt rồi, muốn chơi bời một chút, lấy tao cái ghế ra đây.

Dường như chắc chắn Như Nguyệt không dám làm tổn hại đến con tin nên hắn có thể ung dung ngồi ra một nơi khác và cười cợt.

- Hãy chờ người của ông chủ của tao tới xử chúng mày nhé ! Ha ha. Chúng mày, lại chơi bài với tao, sắp sẵn súng ngắm vào con nhỏ người mẩu cho tao, có cái gì bất thường nổ súng đe dọa.

- Rõ ạ !

.....

- Thiên Du, cô rõ từ detached chứ ?

Bọn côn đồ đã ngồi chơi bài gần mười phút. Như Nguyệt quan sát xung quanh rồi mới hỏi Thiên Du. Thiên Du ngạc nhiên nhìn Như Nguyệt hỏi mình, cô nhanh chóng ổn định lại tinh thần, khẽ gật nhẹ đầu với Như Nguyệt.

Như Nguyệt mỉm cười nhẹ nhàng, cô khẽ tiếp tục.

- Bây giờ chúng ta buộc phải chấm dứt vấn đề nhĩ nhặng ở đây ngay lập tức, tôi cần cô hợp tác, nếu thành công thì chúng tôi mới có thể cứu cô ra.

- Cô cứ nói.

- Khi tôi nói detached, cô phải thực hiện theo, vì "tách ra" thường là ám chỉ người trong nhóm của mình đứng tách ra hành động nên bọn chúng có thể sẽ không hiểu thực ra ý tôi ra kêu cô né sang một bên khi tôi bắn. Cô buộc phải né một góc 60 độ và nghiêng người ra xa tên cầm đầu để tôi hoặc nhóm bắn tĩa bắn trúng hắn.

- Nhưng nhóm bắn tĩa biết sao được cô ở đâu ?

- Thì bây giờ tôi cần cô trợ giúp, nhớ kĩ lại xem, chỗ này nằm ở phía bên trái hay phải của tòa biệt thự ?

- Tôi... không rõ.

- Cố gắng nhớ lại đi, tôi cần xác định đây là khu vực nào của biệt thự, lúc chúng đem cô đi, ắt hẳn cô phải rõ, có thể do hoảng sợ mà không nhớ nổi thôi, nghĩ thử đi.

- Nhưng nếu tôi nhớ sai, không phải sẽ gây hại cho mọi người sao ? Tôi là gánh nặng mà. _ Thiên Du lo lắng.

- Tôi tin ở cô.

Như Nguyệt hướng đôi mắt của mình về phía Thiên Du một cách chắc chắn và tin tưởng. Thiên Du hít một hơi sâu, cô nhắm đôi mắt của mình lại, cố hình dung lúc bản thân bị đưa đến đây là như thế nào. Mọi người nhìn Thiên Du, cô gái bé nhỏ này đang cố hết sức để giúp họ cũng như cô đang cố gắng giúp cho chính mình.

- Là... bên phải.

Thiên Du mở mắt, khuôn mặt cô nghiêm túc hơn bao giờ hết. Như Nguyệt khẽ mỉm cười, tốt lắm !

- Chắc rồi chứ ?

- Chắc chắn.

- Được, chuẩn bị hành động thôi. Tư Giai và nhóm bắn tĩa nghe rõ rồi chứ ? Là bên phải.

- Rõ.

"Đoàng"...

Như Nguyệt dùng súng bắn trúng một tên đang chơi bài làm xấp bài trên tay hắn rơi xuống bàn. Tên cầm đầu ngạc nhiên, hắn không ngờ rằng dù bản thân đã có con tin mà Như Nguyệt vẫn dám hành động.

- Khốn kiếp, chúng mày điếc à ?

- Bắn chúng nó cho tao, còn con nhỏ người mẫu kia, tao cũng không để sống !

"Đoàng đoàng"...

Tiếng súng vang lên, cửa sổ bên phải bị vỡ, Tư Giai mỉm cười, đứng là bên phải. Tên cầm đầu nhanh chóng chụp lấy người Thiên Du, dí súng vào cô.

- Detached !

- Chúng tản ra để bắn đây, bọn mày quan sát cho kĩ ! _ Tên cầm đầu hô to.

Như Nguyệt nhếch môi cười, như cô dự đoán, bọn chúng không hiểu ý cô nói với Thiên Du, còn bây giờ thì kết thúc nào.

"Đoàng"...

"Bịch"...

- A A A...

Tên cầm đầu ôm lấy cánh tay, khẩu súng trên tay hắn rơi xuống, đám đàn em của chúng cũng nằm la liệt mà ôm tay, ôm đùi kêu la. Nhóm Như Nguyệt lại gần thu hết súng gần chúng. Tên cầm đầu vẫn chưa dừng lại, dùng tay còn lại với khẩu súng.

Tư Giai nhắm bắn vào đùi hắn, tên cầm đầu quỵ xuống, Như Nguyệt dùng chân đá khẩu súng bay vào góc tường. Thiên Du được mọi người đỡ dậy, cô bây giờ đã bớt đi sự sợ hãi, nhìn Như Nguyệt một cách cảm kích và nể phục hơn bao giờ hết.

Phía bên dưới tầng hầm Vĩnh Khang cũng đã trối mấy tên côn đồ hống hách ấy lại. Tiếng còi xe cảnh sát vang lên, bọn chúng đều bị giải đi, đồng thời kho hàng cũng được xử lí gọn gàng.

Cảnh sát đưa Thiên Du trở về nhà, vì đã nhiều lần nhận được sự trợ giúp của Thorns trong những vụ án khó nên họ đã khá quen thuộc. Như Nguyệt cũng không thích tường trình dài dòng nên họ cũng chỉ cho ghi các biên bản cần thiết để xác nhận và cảm ơn Thorns. Đám côn đồ bị đưa đi, xe cảnh sát khuất dần.

Như Nguyệt nhìn tòa biệt thự, chủ không còn thì nó cũng như một nơi bị bỏ hoang mà thôi.

- Chị tuyệt lắm Nguyệt !

- Có phải chúng ta làm thế này là chiếm nhiều việc của cảnh sát quá không nhỉ ? _ Tiêu Mặc gãi gãi đầu.

- Chẳng sao đâu, chúng ta cũng có đòi quyền lợi gì đâu, họ không bị mất việc hay trừ lương đâu, bởi họ vẫn giải tội phạm về, chẳng qua là thông qua chúng ta giúp một chút thôi ! Với lại đâu phải vụ nào chúng ta cũng giúp họ, chỉ thì thoảng thôi ! _ Tư Giai hồn nhiên trả lời.

- Được rồi, chúng ta về thôi. Bang hội trở về căn cứ, còn chúng ta phải quay lại trường, 9 giờ 45 rồi. _ Như Nguyệt lên tiếng.

- Được ạ.

Người của bang Thorns cúi đầu chào bang chủ rồi trở về căn cứ. Như Nguyệt cùng mọi người trở lại trường học. Bây giờ cũng cần phải được nghỉ ngơi rồi, tối nay hoạt động không hề ít. Kiểu này chỗ lạp xưởng Tư Giai ăn buổi tối cũng tiêu hết rồi.

Những chiếc xe đen lao đi vun vút trên đường. Như Nguyệt cùng mọi người trở về trường học với tâm trạng thoải mái sau mỗi lần hành động thành công. Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi biệt thự, khuất dần vào màn đêm..

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh (The Twin)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

- Chào buổi sáng Như Nguyệt !

- Hey, chào...

Như Nguyệt đang ngồi ăn sáng trong căng tin của trường. Mọi người gặp nhau trong căng tin đều nở nụ cười và chào nhau buổi sáng tốt lành. Hôm nay Như Nguyệt xuống căng tin một mình, cô chọn cho mình một phần bánh mì sandwich và một ít nước hoa quả cho bữa sáng.

Tối hôm qua lúc trở về trường học cũng đã tới 10 giờ 30 phút tối lặn, mọi người ai nấy đều phải nhanh chóng vào trong, lén lả lén lút như ăn trộm sợ bị mọi người phát hiện. Rồi nhà trường lại điều tra này nọ, rồi Như Nguyệt lại phải nghĩ cách để nói dối... thật sự rất là phiền toái. Bởi vậy mà bất cứ khi nào có phi vụ gì cô đều muốn nó phải thật nhanh chóng. Và dù nhanh đi chăng nữa thì vẫn phải cẩn thận và nắm được phần thắng. Như Nguyệt không muốn dính vào bất cứ rắc rối nào tại trường học cả !

Đám Tiêu Mặc, Vĩnh Khang và Tư Giai vẫn còn chưa dậy bởi hôm qua đã về muộn mà mấy người này vẫn không bỏ được bộ phim hành động mới ra của Mi nên bây giờ không đủ sức mà dậy sớm. Bây giờ cũng mới là 5 giờ 45 sáng, vẫn còn gần một tiếng đồng hồ nữa mới vào học. Mà học sinh ở ngay trong kí túc xá của trường nên cũng không sợ muộn học.

Ngồi nghĩ ngợi ngẩn ngơ một hồi, Như Nguyệt cũng ăn xong hết phần bữa sáng của mình. Cô sắp xếp lại đồ đạc chỗ mình ngồi rồi chuẩn bị rời lên lớp. Bữa sáng hôm nay không tồi, đơn giản nhưng khá là ngon miệng !

- Chào Như Nguyệt !

Vừa khoác chiếc ba lô lên vai, Như Nguyệt chợt khựng người lại. Thực sự thì giọng nói này khá quen. Hình như là...

- Thiên Kỳ ? Là anh à, chào buổi sáng !

- Em đang định lên lớp hả ?

- À vâng,

- Anh đang định rủ em và mọi người cùng ăn sáng nhưng không thấy họ, mà em thì ăn rồi thì phải ?

- À, vâng em ăn rồi, còn họ chưa xuống ăn sáng, anh cứ ăn sáng đi, em lên lớp đây !

- Ừm

Như Nguyệt chào Thiên Kỳ một câu rồi rời khỏi căng tin. Cô bước nhanh về phía lớp học. Thiên Kỳ nhìn về phía cô, hôm nay không mời cô và mọi người cùng ăn sáng trò chuyện được rồi nhỉ ? Anh có hơi buồn một chút. Như Nguyệt vẫn khó gần hơn những người kia thì phải. Anh muốn trò chuyện, tìm hiểu cô nhiều hơn nhưng mà có lẽ là hơi khó khăn. Sau lần gặp trước cùng nhau bắt cóc, anh đã rất tò mò về cô. Điều đó là anh rất muốn tìm hiểu thêm về Như Nguyệt. Thiên Kỳ thờ dài, mặc dù có muốn tìm hiểu thì anh cũng đâu thể quan tâm quá nhiều chuyện đời tư của người ta được. Anh đến quầy bán đồ ăn chọn đồ cho bữa sáng của mình.

***

* 6 giờ 15 phút sáng.

Tư Giai đang ngồi trước bàn trang điểm của mình với gương mặt ủ rũ ngái ngủ. Hiện tại cô vẫn còn buồn ngủ lắm, nhưng thực sự là cô phải dậy để còn đi học. Điềm qua một ít kem dưỡng cho gương mặt tươi tỉnh, Tư Giai thay bộ đồng phục của trường vào rồi xách chiếc cặp ra khỏi kí túc xá. Tuy nhiên cô vẫn chưa thể đến lớp ngay được vì cô còn phải qua phòng Vĩnh Khang. Anh chàng bạn trai của cô hôm qua xem phim nên nhất định là không thể nào tự dậy được rồi. Và cô không muốn Vĩnh Khang gặp rắc rối vì vào lớp muộn.

Tư Giai đứng trước cửa phòng Vĩnh Khang. Đúng như cô nghĩ, bạn trai cô vẫn còn ngủ trong phòng cùng gã Tiêu Mặc. Mà Vĩnh Khang đã không dậy nổi thì chẳng thể nào trông chờ vào gã Tiêu Mặc đánh thức anh dậy hộ cô. Bởi cậu ta còn ngủ say hơn thế !

"Cạch"...

Tư Giai dùng chìa khóa dự phòng để mở cửa. Mặc dù có chìa khóa phòng của bạn trai nhưng cô không bao giờ quản cuộc sống đời tư của anh. Cái chìa khóa này chỉ dùng cho lúc cấp bách, ví dụ như thời điểm hiện tại chẳng hạn, rõ ràng là cấp bách rồi.

- Hứa Vĩnh Khang, anh không dậy thì đừng trách em độc ác. Còn nữa, Cao Tiêu Mặc, cậu định ngủ đến bao giờ ?

Tư Giai giật lấy hai chiếc gối đánh lên đầu hai anh bạn. Vĩnh Khang cùng Tiêu Mặc hoảng hốt, cảm giác của hai người hiện giờ là động đất đang làm rung chuyển cả cái giường. Vĩnh Khang ngơ ngác nhìn cô gái trước mặt.

- Tư Giai... ?

- Hiện giờ là 6 giờ 20 phút. Còn khoảng 20 phút nữa cho việc chuẩn bị tới lớp học cho hai người.

Tư Giai nhìn đồng hồ thân nhiên thông báo. Vĩnh Khang và Tiêu Mặc tức tốc đi chuẩn bị đến lớp. Nghe giờ giấc vậy là đủ hiểu họ sắp muộn học rồi. Mà

Như Nguyệt cũng kì, sáng nay cứ để mặc cả Tư Giai, anh và Tiêu Mặc ngủ li bì chẳng gọi gì cả. Cũng may Tư Giai vẫn đến gọi kịp thời.

- Chị Nguyệt đâu rồi ?

- Chị ấy đến lớp rồi, trước khi đi còn vận âm đồng hồ báo thức to nhất để cạnh em, anh biết là em thế nào khi nghe nó không ?

Tiêu Mặc nghe vậy bụm miệng cười, cái khung cảnh mắc cười ấy của Tư Giai cậu không chứng kiến cũng đủ buồn cười rồi. Nếu nhìn chắc sẽ lăn ra mất.

- Cao Tiêu Mặc, ngậm miệng lại, đừng trách mình đánh cậu nếu cậu tiếp tục cười. Còn bây giờ chúng ta phải mau lên lớp thôi.

Ba người nhanh chóng tới lớp học. Tất nhiên là họ không có thời gian để mà ăn sáng nữa rồi. Tư Giai thờ dãi nhìn cái bụng của mình, cô lục lại chiếc cặp, ô rất may mắn là cô còn hai gói bim bim bỏ vào cặp từ hôm trước, lát nữa cô ăn thay bữa sáng vậy.

***

Học sinh nhanh chóng trở về lớp học của mình chuẩn bị cho buổi học mới. Họ cần chắc chắn rằng mình sẽ có trong lớp học trước năm phút chuông báo vào lớp. Bởi thời gian đó mới đủ để họ chuẩn bị những công việc linh tinh khác cho việc học của mình.

Như Nguyệt ngồi trong lớp xoay xoay chiếc bút của mình. Lát nữa cô có tiết Tiếng Anh đầu tiên. Cô đang ngồi điểm qua lại từ mới đồng thời cũng quan sát xung quanh lớp học nữa. Tất cả mọi thứ đều bình thường, không có ai thắc mắc với cô rằng tại sao hôm qua lại về muộn. Điều này cũng khiến cô yên tâm hơn một chút, bởi đối với Như Nguyệt, việc bị phát hiện ra những bí mật lớn kia của bản thân còn kinh khủng hơn cô bị thương. Bởi nó liên quan rất lớn tới cuộc đời của cô và mục đích sống hiện tại cô đã chọn.

- Hey, mọi người có xem bộ phim mới nói về hai người song sinh chưa vậy ?

- Rồi, rất hay.

- Bí tình song sinh hả, thực ra với tôi nó cũng chưa thực sự lôi cuốn lắm.

Chủ đề bàn tán trong lớp học không phải là một bài tập nào đó mà là một bộ phim. Cũng phải, Như Nguyệt theo ngành sân khấu điện ảnh, việc các thành viên trong lớp học này bàn tán về một bộ phim, một bài hát nào đó là lẽ thường tình.

Như Nguyệt lắng nghe những gì họ nói, trái tim cô nhói đau từng hồi. Từ ngày ba mẹ mất, cô em gái song sinh của cô cũng chẳng còn ở bên cạnh cô nữa. Những người điều tra về cái chết của ba mẹ cô đã đưa ra kết luận em gái cô đã chết, nhưng Như Nguyệt luôn ước ao rằng em gái mình chỉ mất tích trong vụ tai nạn đó mà thôi, cô ước muốn mình có thể gặp lại người em song sinh của mình. Dù có thể là hai người không thể nhận ra nhau ngay lập tức, nhưng họ là chị em sinh đôi, cô tin trái tim và suy nghĩ của cả hai sẽ luôn gắn kết làm một và giúp cả hai nhận ra nhau. Về bề ngoài của cô và em gái mình cũng rất giống nhau mà, việc nhận ra nhau sau một thời gian nhất định sẽ không quá khó khăn.

- Khả Ngân, em giờ đang ở đâu ?

***

Một buổi học đã trôi qua, Như Nguyệt sắp xếp đồ đạc rồi chuẩn bị rời lớp. Bước chân cô rảo nhanh về phía trước dãy nhà A, nơi đám Tiêu Mặc, Vĩnh Khang và Tư Giai đang chờ ở đó. Buổi trưa thường là họ hay đi ăn với nhau.

Từ phía xa Tư Giai đã vẫy tay gọi Như Nguyệt. Cô khẽ mỉm cười nhẹ, cuộc sống của cô trở nên bớt đau khổ là nhờ có những người bạn này. Sự trẻ trung, vô tư và năng động của họ đã tạo cho cô cảm giác tốt hơn. Họ có lẽ chính là những người kéo cô ra khỏi vùng lầy tuyệt vọng. Trước kia, khi biến cố ập đến gia đình cô, Như Nguyệt gần như muốn chết và quên hết tất cả. Cô sống giống như chỉ là giữ đồng tài sản còn lại hộ cho ba mẹ chứ hoàn toàn không có mục đích sống thực sự cho bản thân.

Và rồi Như Nguyệt gặp họ, những người đã giúp cô đưa ra quyết định cho cuộc đời mình. Mục đích sống của cô từ đó là vì ba mẹ và vì việc giúp đỡ mọi người xung quanh. Bang Thorns ra đời dựa trên mục đích đó. Tất cả những thông tin về cái chết của cha mẹ cô đều bắt đầu được điều tra từ lúc đó. Nhưng chỉ thật tiếc là đến hiện tại cô vẫn chưa tìm ra được điều gì nhiều về cái chết của ba mẹ, ngoại trừ việc suy đoán của cô rằng ba mẹ bị hại chết là hoàn toàn đúng.

- Hey, Như Nguyệt, hôm trước chị đã từ chối lời mời của người ta rồi, hôm nay đồng ý đi ăn đi.

Như Nguyệt thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của bản thân. Cô đã đứng trước dãy nhà A lúc nào cũng không hay, có lẽ do mãi suy nghĩ. Nhìn sang bên cạnh, Thiên Kỳ cũng có mặt ở đây. Như Nguyệt thoáng ngao ngán trong thâm tâm mình. Cô không muốn đi đâu với bất kì người nào chưa thực sự chắc chắn hoàn toàn về thân phận. Thiên Kỳ là một ví dụ, nhưng anh ta lại luôn rủ mọi người cùng ăn trưa. Cô có thể tránh việc chạm mặt anh không nhỉ ?

Dù gì cũng không thể cứ lảng tránh người ta mãi được, thôi thì quyết định hôm nay sẽ cùng đi ăn đi !

- Ủm, vậy hôm nay sẽ ăn ở đâu ?

- Quán "Star" gần trường nhé !

***

Mọi người đã đứng trước cửa nhà hàng sang trọng. Như Nguyệt cùng mọi người vào bên trong chọn bàn. Thiên Kỳ gọi những món ăn trong thực đơn kèm theo sở thích của mọi người. Bữa trưa ở đây rất ngon, họ cũng trò chuyện khá rôm rả và vui tươi. Như Nguyệt hôm nay cũng quyết định để cho bản thân thoải mái một chút. Cô cũng ăn uống tự nhiên cùng mọi người, bỏ đi cái cách quan sát dò xét người khác thường ngày của bản thân.

- À mọi người, tôi có một chuyện cứ tò mò mãi.

Thiên Kỳ cắt phần bít tết của mình rồi đưa lên miệng. Anh nhìn mọi người với ánh mắt tò mò của bản thân. Từ Giai ngơ ngác nhìn mọi người, cả ba người còn lại cũng chăm chú nhìn Thiên Kỳ. Anh đang tò mò điều gì chứ ?

- Tôi hôm qua tôi đi vệ sinh đêm, thấy ánh đèn và thấp thoáng người đi vào, nhìn ra xác định thì thấy hình như là phòng của mọi người, tôi hôm qua mọi người đi đâu về muộn à ?

"Cách"... Mọi hoạt động như bị ngưng lại.

Như Nguyệt dừng việc ăn của bản thân lại. Đôi mắt cô sâu lại nhìn mọi người. Cô nhìn Thiên Kỳ với sự dò xét cao. Anh đã thấy mọi người về kí túc xá muộn vào đêm hôm qua ? Là vô tình hay cố ý ? Từ Giai khẽ liếc Vĩnh Khang và Tiêu Mặc, không khí kì quặc này dễ khiến người ta thêm tò mò và nghi ngờ. Cô nhanh chóng ho nhẹ một tiếng.

- À, có thể anh nhầm kí túc xá ý chứ, còn ánh đèn là vì bọn em xem phim khuya.

- À, vậy hả, chắc là nhìn nhầm người rồi. Mọi người ăn tiếp đi.

- Xin phép, em vào nhà vệ sinh một lát.

Như Nguyệt đứng dậy bước về phía nhà vệ sinh. Cô đứng dựa hai tay vào bồn rửa, nhìn bản thân trong gương. Thiên Kỳ, anh ta đang làm cô ngày một nghi ngờ thêm. Rốt cuộc thì có phải anh ta đang tiếp cận điều tra về Thorns hay không cô thực sự rất lo lắng. Mặc dù che giấu thân phận rất kĩ càng nhưng cô không thể chắc chắn 100% rằng đám người nào đó không thể điều tra ra thân phận của cô. Rất có thể anh ta là một thành viên của tổ chức nào đó đang muốn thăm dò Thorns, hoặc có thể anh ta đã biết cô là Servin.

Như Nguyệt lấy chiếc điện thoại trong túi ra. Cô không muốn có một rắc rối nào hết và có lẽ bây giờ cô sẽ ngày càng đề phòng anh ta hơn. Cô ghét những con người giả dối muốn tiếp cận mình và Thorns.

- Giúp tôi điều tra về một người, là Dương Thiên Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Song Sinh (The Twin)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.